

Kıbrıs'ta

Sosyalist GERÇEK

MART 2002, Yıl 6 Sayı: 71 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 1 stg. Aylık siyasi gazete

Denktaş mecliste temsil edilen tüm partileri saraya çağırıp onlardan çözüm konusundaki görüşlerini 1Mart'a kadar kendisine bildirmelerini istemiş

Denktaş'a öneri sunmak boşuna, çünkü Denktaş'la çözüm imkansız!

Biz de halkımıza çözüm önerilerimizi sunuyoruz

İSTE ÇÖZÜM

A) Bizim önerilerimiz şöyle:

- 1 İngiltere, Türkiye ve Yunanistan emperyalistlerinin (ve daha sonra devreye girebilecek diğer emperyalist güçlerin) Kıbrıs üzerinde mevcut tüm hak ve iddialarının reddi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı.
- 2 Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirliği yapıp Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi.
- 3 Kilise ve Vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar üzerindeki ev vb. taşınmazlarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınmazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınmazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk, Kıbrıs halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması.

- 4 Kıbrıs Türk milletinin milli eşitlik haklarının gerekirse Federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması.
- 5 İşçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.
- 6 Kıbrıs işçi sınıfı saflarında milli-dini ayrılıklara dayalı örgütler kurulmasının, işçi sınıfının örgütlerinin milli-dini temellerde bölünmesinin yasaklanması.
- 7 Bu programın zaferi için çalışan tüm kolon ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının kabulü. Bu programın zaferine karşı çalışan tüm kolon ve kaçak işçilerin isteseler de eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmalarının reddi. Bu programın zaferi için mücadelede nőtür tavır takınan kolonların ve kaçak işçilerin isterlerse eşit haklara sahip Kıbrıs vatandaşı olmak için müracaat etme hakkının tanınması ve bu müracaatların Kıbrıs'ın şartlarına uygunluğunun tek tek değerlendirilip karara bağlanması.

YAŞASIN ANTİ-EMPERYALİST BAĞIMSIZ BİRLEŞİK KIBRIS!

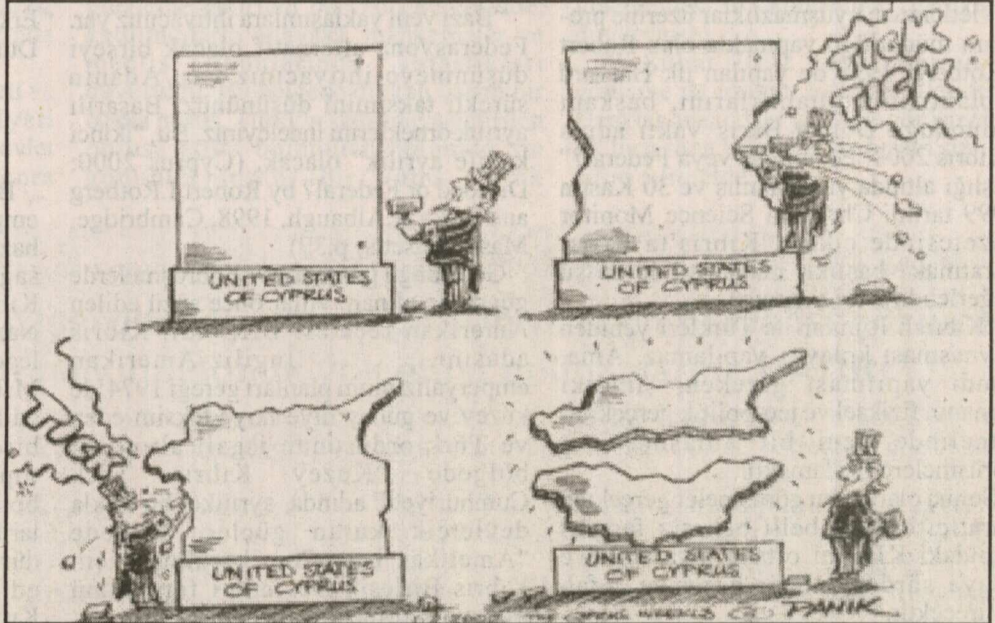
● 4. sayfada

ABD, KIBRIS BİRLEŞ(ME)MİŞ DEVLETLERİ'Nİ PROGRAMLIYOR

■ 1957 yılı sonunda İngiliz sömürge yönetimi savcılığından istifa edip Kıbrıs Türk Kurumları Federasyonu Başkanlığı'na getirilen ve kurucuları arasında bulunduğu Türk Mukavemet Teşkilatı'nın adayı taksim politikasını o günden bu güne sebatla savunagelmiş olan Rauf Raif Denktaş, Kıbrıs sorununa bir çözüm bulmak amacıyla yürütölmekte olan toplumlararası görüşmelerin bir yeni aşamasını daha başlattı.

■ "Ayrı devletimizi tanımazlarsa, masaya oturmam" politikası yüzünden zor duruma düşen Kıbrıs Türk lideri Denktaş, 1997'den beri 57 kez buluştuğu, ama anlaşamadığı Kıbrıs Rum toplumu lideri Glafkos Kleridis ile 2001 yılının sonunda karşılıklı mektuplaşarak, 4 yıllık bir aradan sonra, BM Genel Sekreterinin Kıbrıs Özel Temsilci Yardımcısının Lefkoşa'daki Uluslararası Havaalanı yakınlarında ve ara bölgede yer alan konutunda, 4 Aralık 2001 günü bir araya geldi. İki lider, BM Kıbrıs Özel Temsilcisi Alvaro de Soto'nun gözetiminde yüzyüze resmi görüşmelere 15 Ocak 2002'de başlama kararını aldılar.

Ahmet An'ın yazısı 2. ve 3. sayfalarda

ABD, KIBRIS BİRLEŞ(ME)MİŞ

Ahmet An

(Baştarafı 1. sayfada)

GÖRÜŞMELERİN KONUSU: BİRLEŞİK KIBRIS DEVLETLERİ

Basında çıkan haberlere göre, senaryo şöyle geliştirilmiştir: "İki yıl kadar önce Kıbrıs Rum ve Türk taraflarının katıldığı bir sivil toplum toplantısında herkesin üzerinde fikir birliğine vardığı resmi olmayan bir Kıbrıs anayasa taslağı hazırlanmıştı.

Bu taslak adada iki toplumlu, iki bölgeci gevşek bir federasyonu, dönüşümlü başkanlık sistemini öngörüyordu. Hatta taslakta kurulacak devletin adı da Kıbrıs Birleşik Devletleri olarak benimsenmişti. İki lider büyük olasılıkla bu taslağı temel alarak görüşecek." (Cumhuriyet, 21.11.2001) Aslında Denktaş, kendisine yakın olan 2 Mart 2000 tarihli Kıbrıslı gazetesine verdiği bir demeçte, Kıbrıs sorununa bulunacak çözüm şekli ile ilgili olarak "Birleşik Kıbrıs Devletleri olabilir" diyerek, bu konuyla ilgili ilk görüşünü kamuoyuna duyurmuştu.

5 Aralık akşamı, Denktaş'ın kendi ikametgahında verdiği akşam yemeğine katılan Glafkos Kleridis, Kıbrıs Türk toplumu lideri ile yaptığı ön görüşmede haftada üç gün toplanma konusunda anlaştı.

Radikal gazetesi, Denktaş ile Kleridis'in buluşması ardından, gündeme oturan ve Türk tarafının büyük ölçüde kabul ettiği ABD'nin 6 sayfalık Kıbrıs Birleşik Devletleri (KBD) projesinin genel ilkelerini yayımladı. Buna göre KBD'nin parlamentosunda iki bölüm, bir başka deyişle 30 Türk ve 70 Rumdan oluşan bir Meclis ile 25 Rum ve 25 Türkten oluşan bir Senato bulunacak. Parlamentolar ayrı ayrı yapılacak seçimlerle seçilecek. Ara bölge korunacak ve devletin ayrılması için alınacak karar için, meclis ve senatoda ayrı ayrı yapılacak oylamalarda istenilen oran %75, halk oylamalarında da %67 olarak belirlenmişti.

23 Aralık 2001 tarihli Rumca Fileleftheros gazetesi, ABD Dışişleri Bakanlığınca taraflara sunulan KBD projesinin, yine ABD'nin finanse ettiği "Uyushmazlıkların Çözümü" (Conflict Resolution=CR) yöntemiyle çalışan ve Kıbrıslı Rum ve Türklerden oluşan "Harvard Grubu" tarafından hazırlandığını yazdı.

ROTBURG'IN TAKSİM PROJESİ

KBD projesini geliştiren Kıbrıs Çalışma Grubu'nun yöneticisi, Harvard Üniversitesi'ndeki Kennedy Okulu'nda devletlerarası uyumsuzluklar üzerine program müdürlüğü yapmakta olan Robert I.Rotberg, 1998'de yapılan ilk Harvard toplantısının tutanaklarını, başkanı bulunduğu Dünya Barış Vakfı adına "Kıbrıs 2000: Bölünmüş veya Federal?" başlığı altında yayımlanmış ve 30 Kasım 1999 tarihli Christian Science Monitor gazetesinde çıkan "Kıbrıs'ta barışı yaratmak" başlıklı makalesinde de şu değerlendirmeyi yapmıştı:

"Kıbrıslı Rumlar ile Türkleri yeniden kaynaşması kolayca yapılamaz. Ama, şimdi yapılması gereken, şimdiki zamanın fiziksel ve jeo-politik gerçekleri temelinde yeni bir anlaşma için görüşmelere başlamaktır..."

Sonuç olarak, bu görüşmeler gerçekten yaratıcı olursa, belli belirsiz federal yapıdaki KBD'ni ortaya çıkaracak ve adaya sürdürülebilir barış ve refah getirecektir."

KBD KONUSU DAHA ÖNCE DE BASINA YANSIMIŞTI

Anımsanacaktır, Simerini gazetesi 17 Temmuz 1999 tarihli nüshasında, Amerikalı Holbrook ile Miller'in Kıbrıs için tasarladıkları anayasanın konfederal unsurları içerdiğini duyurmuştu. Simerini'nin haberinde şöyle denmekteydi:

"Kıbrıs'ın yeni anayasası Bosna'daki Sırp, Hırvat ve Müslüman varlıklarının deneyimine ve Almanya'nın Bavyera Eyaleti anayasasına benzeyecek. Buna göre, merkezi hükümetin önceden onayı gerekmeden dış politikada bile tek yanlı anlaşma yapılabilecek."

Aynı gazete, 4 gün sonra şu haberi vermişti:

"Kıbrıs'ta yeni devlet şeklinin, Bosna'da olduğu gibi federasyon veya konfederasyon diye adlandırılması yerine, "Kıbrıslı Türk ile Kıbrıslı Rum varlıkları, ya da yönetimlerinden oluşan "Kıbrıs Devletleri" adını alma olasılığı da var."

1 Ağustos 1999 tarihli Fileleftheros gazetesi de, Kıbrıs Rum Yönetimi

gerek Denktaş'ın ikametgahındaki yemek sırasında, gerekse 29 Aralık akşamı Kleridis'in evinde gerçekleştirilen akşam yemekleri sırasında, "Amerikan barışı" için eylem düzenleyenler, CR yöntemleriyle uzlaştırılmaya çalışılan kadın ve gençlik gruplarının öndegelen yöneticileriydi. Örneğin 29 Aralık akşamı "Hands across the divide" (Sınırın ötesine uzanan eller) adlı iki toplumlu kadın grubu, Rum kesiminde barış adına beyaz balonlar ve güvercinler uçururken, aynı saatlerde Türk kesimindeki eşdeğerleri de "Kadınların Barış için Sivil Girişimi" adı altında mum yakıp, zeytin dalları ile gösteri yapıyordu. Fileleftheros gazetesi, Rum kesimindeki göstericiler için "Fulbright derneği yeniden yakınlaşma seminerleri mezunları" tanımlamasını yaparken, iki toplumlu gençlik gruplarının Rum üyelerinin "Kıbrıs'ın Yeniden Birleştirilmesi ve Birlikte Yaşam için Yurttaşlar Hareketi" imzalı bildiriler dağıttıklarını yazdı. (Yeni Düzen, 31 Aralık 2001)

HER GÖRÜŞTEN KATKI

Bu arada, Harvard Grubu'nun Türk

"Bazı yeni yaklaşımlara ihtiyacınız var. Federasyona alternatif olacak birşeyi düşünmeye ihtiyacınız var. Adanın sürekli taksimini düşününüz. Başarılı ayrılık örneklerini inceleyiniz. Bu, "ikinci kadife ayrılık" olacak. (Cyprus 2000: Divided or Federal? by Robert I.Rotberg and Erika A.Albaugh, 1998, Cambridge, Massachusetts, p.39)

tarafından hazırlanan alternatif haritaların ABD'nin Lefkoşa Büyükelçiliğine iletildiğini duyurmuştu. Buna göre, Maraşın iadesi ve konfrantasyon hattının (özellikle doğu Mesarya) yeniden ayarlanmasında dikkatler yoğunlaşıyordu.

Haritaların zeminini Gali haritası oluşturuyor ve Rum önerilere göre %27.2 ile 28 arası bir toprak Türkler tarafından denetlenecekti. Toprak konusu, iki bölgeye verilecek yetkiler konusuyla bağlantılı kılınmıştı. Türk tarafına verilecek daha fazla yetkiler ve otonomi, Rum tarafına daha fazla toprak verilmesi anlamında olacaktı. Rum yönetimi buna olumlu bakıyordu."

"ADANIN SÜREKLİ TAKSİMİNİ DÜŞÜNÜZ"

Harvard Grubu'nun 1998'deki ilk toplantısında dile getirilen görüşleri özetleyen Bill Nash adlı görevli de, 7. gözlemi olarak şöyle demişti:

"Bazı yeni yaklaşımlara ihtiyacınız var. Federasyona alternatif olacak birşeyi düşünmeye ihtiyacınız var. Adanın sürekli taksimini düşününüz. Başarılı ayrılık örneklerini inceleyiniz. Bu, "ikinci kadife ayrılık" olacak. (Cyprus 2000: Divided or Federal? by Robert I.Rotberg and Erika A.Albaugh, 1998, Cambridge, Massachusetts, p.39)

Görüldüğü gibi, yüzyüze görüşmelerde gündeme alınan, yıllar önce sözü edilen Amerikan reçetesi BKD idi. Kıbrıs adasını, İngiliz-Amerikan emperyalizminin planları gereği 1974'de kuzey ve güney diye ikiye taksim eden ve Türk ordusunun işgali altındaki bölgede "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" adında ayrılıkçı bir kukla devletçik kuran güçler, bölgede "Amerikan barışı"nın kurulması için Kıbrıs Birleşik Devletleri formülünü masaya getirmekteydiler.

Nitekim planın yerli destekleyicileri de,

üyelerinden birinden elde ettiğim ve 2 Ocak 2002 akşamı, üyesi olduğum bir internet haber grubuna gönderdiğim aşağıdaki haber, YBH'li arkadaşlar arasında büyük şaşkınlık yarattı ve benim YBH Gençlik Başkanı tarafından "Kontrgerilla propagandacısı" olarak suçlanmama neden oldu:

"Conflict Resolution" gruplarından biri olarak toplanan "Kıbrıs Çalışma Grubu", 7-9 Aralık 2001 tarihleri arasında Viyana yakınlarındaki Grand Hotel Sauerhof-Baden'de yaptıkları 6. toplantılarında "Kıbrıs Birleşik Devletleri" (United States of Cyprus) adlı yeni devlete anayasa hazırlama projesine son şeklini verdiler."

Dünya Barış Vakfı'ndan Robert Rotberg başkanlığında düzenlenen ve UNOPS tarafından finanse edilen bu toplantıya katılan 13 Kıbrıslı Rum ve Türkün adlarını da açıklamıştım. Çeşitli siyasal partilere mensup Kıbrıslı Türkler arasında Kenan Atakol (UBP), Kutlay Erk (CTP), Mustafa Akıncı (TKP), Şefika Durduran (YBH) gibi kişiler de vardı.

İSRAİL'DE DE KONFEDERASYON VE AB ÜSLERİ KONUŞULDU

Basına yansıyan bir başka haber, ABD emperyalizminin kanatları altında gizlice hazırlanan planlar hakkında yeni bilgiler sağlamaktaydı. 12 Ocak 2002 tarihli Kıbrıs gazetesi, KKTC'nin, İsrail'in Nazareth kentinde bulunan Galilei College tarafından düzenlenen Uluslararası Milli Güvenlik Kursu'nda temsil edildiğini yazdı. Bilindiği gibi İsrail'de birçok kez Kıbrıslılara yönelik CR toplantıları da yapılmıştı. Haberde belirtildiğine göre, 5-18 Aralık 2001 tarihlerinde düzenlenen ve 21 ülkeden üst düzey bürokratlar ile komutanların davet edildiği kursta, KKTC'yi Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı'nda görevli Albay Özkan Konca temsil etmişti. Nasıl

olduysa Kıbrıslı Rumlardan birinin de katıldığı kursa, Yunanistan davet edildiği halde bir temsilci göndermemişti.

Kıbrıs konusunu da ele alan bu grubun çalışmaları sonucunda, Kıbrıs'ta konfederal bir devlet kurulması, bunun AB tarafından garanti edilmesi, İngiliz üslerinin AB üssü haline dönüştürülmesi (Dikelya Türkiye'ye, Ağrotur Yunanistan'a verilecek), kuzeyde uygun bir bölgede AB üssü oluşturulması (Geçitkale Hava üssü ne güne duruyor?), ardından oluşturulacak AB birliklerinde Türk, Yunan, İngiliz, Fransız, Alman askerlerinin bulunması gibi kararlar ortaya çıkmıştı. Anlaşılabileceği gibi, konfederasyon, Kıbrıs Birleşik Devletleri, AB üsleri, AB askerleri gibi projeler bütün hızıyla ilerletilmekteydi.

FILELEFTHEROS'UN DEĞERLENDİRMESİ

En yüksek tirajlı Rum gazetesi olan Fileleftheros, 13 Ocak 2002 tarihli nüshasında yer alan "Kleridis ve Denktaş neden korkuyorlar ve neyi elde etmeye çalışacaklar?" başlıklı yazıda tarafların tutumlarını şöyle özetlemekteydi:

Kleridis:

- 1.İki bölgeden herhangi birinin devletten ayrılma olasılığı olmaması
2. Bölgelere büyük oranda özerklik verecek anayasal düzenlemeler. Ancak bu yetkilerin içeriği federasyon çerçevesinden çıkmamalıdır.
3. Çözüm, içerik açısından Kıbrıs'ın AB üyeliğini engellememelidir.
4. Devletin tek uluslararası kişiliği ve tek egemenliğinin güvence altına alınması
5. Garanti sisteminin genişletilmesi ve adaya çok uluslu gücün gönderilmesi ve güvenlik altına alınması
6. Üç temel özgürlüğün (dolaşım, yerleşim ve mülkiyet hakkı) güvence altına alınması
7. Büyük oranda toprağın Kıbrıs Rum Yönetimine iadesi
8. 10 yılı geçmeyecek geçiş düzenlemeleri
9. Türkiye'den gelen sömürgeciler konusunun halledilmesi

Denktaş:

- 1.Ortaklığın çalışmaması durumunda Kıbrıs Cumhuriyeti'nin tanınmasından vazgeçilmesi ve özerklik olasılıkları
2. Anlaşma sonrasında da sahte devletin bir "varlık" olarak varlığının devamı
3. Türk askerlerinin Kıbrıs'ta olmaya devam etmesi ve Garanti Anlaşmasının idame ettirilmesi
4. Dönüşümlü başkanlık
5. Çözüm olmaması durumunda Kıbrıs'ın AB üyeliği perspektifinin ortadan kalkması ve anlaşma olması durumunda AB üyeliğinin eşit şartlarda müzakeresi
6. Saf bir Kıbrıs Türk bölgesi oluşturulması ve sınırlı toprak ayarlaması yapılması
7. Ambargonun kaldırılması ve ekonomik çıkarlar
8. 10 yıldan fazla geçici düzenlemeler

"İMZALA VEYA İSTİFA ET"

Hürriyet gazetesi, iki taraf arasında yüz yüze görüşmelerin başlayacağını 16 Ocak 2002 günü şu değerlendirmeyi yaptı:

"Sihirli formül" diye anılan "KBD planı" masaya yatırılacak. Ancak BM'nin müdahale sinyalleri yüzünden görüşmeler "sisli" bir havada başlıyor. KKTC lideri Denktaş, dün BM'yi müdahale etmemesi konusunda uyardı."

Gazetenin verdiği habere göre, görüşmelerin başlaması öncesinde

DEVLETLERİ'Nİ PROGRAMLIYOR

Lefkoşa'nın her iki kesiminde de bazı gruplar tarafından "Barışa destek" yürüyüşleri yapılmıştı. Bu arada Türk kesimindeki "Conflict Resolution"cu bir grup kadının "Mr.Denktaş, Kıbrıs'ı birleştir, yoksa birleştiririz! Sign or resign (İmzala veya istifa et)" yazılı pankartlar açması dikkat çekiyordu.

KETİ KLERİDİS'İN AÇIKLAMASI

Kıbrıs'ın Rum kesiminde İngilizce olarak yayımlanan Cyprus Weekly gazetesi ise 18 Ocak 2002 tarihli

Cyprus Weekly'nin doğruladığı bilgilere göre, KBD çözüm planını hazırlayan "Kıbrıs Çalışma Grubu"nda, Rum kesiminden Hükümet Sözcüsü Papapetru yanında, Lefkoşalı avukat ve bir zamanlar adı Rum Yönetimi Başkan adayları arasında geçen Marios İlyadis ile Rum Yönetimi eski hükümet sözcülerinden emekli diplomat Andreas Mavrommatis de bulunmaktaydı.

"Kıbrıs Çalışma Grubu"nun Kıbrıslı Türk üyeleri arasında da, eski Dışişleri Bakanlarından Kenan Atakol, eski Başbakan Yardımcılarından Mustafa

aranabilecek.

2. Konfederal devletin başkenti Maraş olacak ve uygulama alanı %5'i olacak.

3. Dikelya Türkiye'ye, Ağrotur Yunanistan'a verilecek.

4. Ara bölgede müşterek ve yakınlaştırmacı yatırımlar yapılacak. İki devlet işbirliğini gönüllü olarak artıracak.

5. Merkezi hükümetin resmi dili İngilizce, KKTC'nin Türkçe ve Kıbrıs Rum Cumhuriyeti'nin Rumca olacak.

6. Veto hakkı olmayacak, ama her iki tarafın da olumlu oyu gerekecek.

Gelen bütün haberlerde, KBD Projesi ile ada topraklarının daha da parçalanarak, çeşitli askeri üslere peşkeş çekilmesinin amaçlandığı ortaya çıkıyordu. Rum ve Türk Kıbrıslılar, anti-empyralist bir ortak cephe kurup, ülke topraklarına sahip çıkana kadar, stratejik önemi büyük olan bu adanın "empyralizmin batmayan uçak gemisi" durumunun süreceği anlaşılmaktadır.

BİR DE OSLO GRUBU PROJESİ VARMIS

Güney Kıbrıs'ın en yüksek tirajlı ikinci gazetesi olan Politis, 27 Ocak 2002 tarihli nüshasında, Amerikalılar ve diğer yabancılar tarafından Kıbrıslı Türkler ve Rumlar arasında seminerler şeklinde düzenlenen toplantılarda yalnız dostluğun değil, Kıbrıs sorununun çözümünün de ele alındığını yazdı. Gazete bu gruplardan biri olan Oslo Grubu'nun, yeni devletin bütün yönleriyle ilgili bir belge oluşturduğunu duyurdu.

Bilindiği gibi Fulbright Komisyonu'nun yönlendirmesi ve Norveç Dışişleri Bakanlığı'nın finansörlüğünde 25 Türk ve 25 Rum, 1998 yılı yazında Peace Research Institute Oslo (PRIO)'nun düzenlediği bir toplantıda Norveç'in başkentinde bir

değerlendirilmesiydi. Çoğunun Kıbrıslı Türk eşi bulunması nedeniyle bu kişilerle ilgili bütün uygulamalarda duyarlı davranılması gerektiği, ancak vatandaş olmayan yerleşiklerin ekonomik teşviklerin verileceği bir kesin dönüş programı çerçevesinde Kıbrıs'ı terketmeye cesaretlendirilmeleri gerektiği belirtiliyordu.

SONUÇ: TÜRK TARAFI TAKSİMİN DEVAMINI İSTİYOR

Fileleftheros gazetesi 26 Ocak 2002 tarihli nüshasında, o güne kadar yapılan yüzyüze görüşmelerde ortaya çıkan sonuçları özetlerken, Harvard Grubu'nun hazırladığı BKD Raporu'nun 8. maddesinde formüle edilmiş olan "devletin dağılması" maddesinin sırrını da ortaya koymaktaydı:

"İşgal lideri Rauf Denktaş bir anlaşmadan doğacak devletten kopma ve devletin dağılması perspektifini açık bırakmak suretiyle serbest ortaklık öneriyor."

27 Ocak 2002 tarihli Alithia da, "Denktaş'ın amacının, kendisinin karar vereceği bir zamanda yeni devletten ayrılmak olduğunu, Kleridis ve Kıbrıs Rum tarafının ise bunu reddettiğini, çünkü Türk tarafının başlangıçta, ilk safhada Kıbrıs Cumhuriyetinin dağılmasını daha sonra da özde var olmayan iki varlık arasında yeni bir devlet kurulmasını isteyeceği yönünde endişeler bulunduğunu" belirtmekteydi.

Politis gazetesi ise, 29 Ocak 2002 günü benzer bir değerlendirmede bulundu:

"Denktaş'ın görüşmelerde sunduğu belge (talking points), dolaylı görüşmeler çerçevesinde Cenevre'de ortaya koyduğu belge ile aynı frekanstadır. Söz konusu belge, genel çizgileriyle yetkilerin, devletçikler tarafından merkezi hükümete verilmesini savunuyor. Dolayısıyla böyle

"İşgal lideri Rauf Denktaş bir anlaşmadan doğacak devletten kopma ve devletin dağılması perspektifini açık bırakmak suretiyle serbest ortaklık öneriyor."

nüshasında, Kıbrıslı Rum siyasetçilerin ABD tarafından finanse edilen Kıbrıs Çalışma Grubu'nun hazırladığı ve Kıbrıs Birleşik Devletleri (KBD)'nin kurulmasını öngören çözüm planını hazırlama veya onaylama çalışmalarına katıldıkları yönündeki haberleri yalanladıklarını duyurmaktaydı.

Annie Haralambus tarafından kaleme alınan haberde, DİSİ'den Ketı Kleridis'in bu konuyla ilgili olarak yapılan 6 toplantıya da katıldığı, ama sözü edilen belgenin aslı astarı olmadığını söylediği belirtilmekteydi. Gazete, KBD çözüm planının, Kıbrıs Türk lideri Rauf Denktaş tarafından yapılan ve iki egemen devletin bir araya gelerek, "Kıbrıs Birleşik Devletleri"ni kurmalarını öngören önerinin genişletilmiş bir şekli olduğunu öne sürmekteydi.

Cyprus Weekly gazetesine göre, kişisel olarak "Conflict Resolution" (Uyuşmazlıkların Çözümü) grup toplantılarına birkaç kez katılmış olan Rum Yönetimi Sözcüsü Mihalıs Papapetru, gazeteye verdiği bir demeçte, bu haberlerin uydurma olduğunu iddia ederek, herhangi bir taslak anayasanın veya ABD çözüm planının bulunmadığını yinelemekteydi.

Rum yönetimi başkanının kızı olan eski milletvekili Ketı Kleridis ise, daha açık konuşmakta ve Kıbrıs Çalışma Grubu'nun 1999 yılında yaptığı ilk toplantıdan bu yana üzerinde çalışılan ve Viyana'daki son 6. toplantıda Grup Sekreteryası tarafından son şekli verilen "iç kullanım belgesi"nin yayımlanmak için hazırlanmadığını, sadece belgeden yararlanacak olan bazı kişilere dağıtıldığını açıklayarak şöyle demekteydi:

"Belki birileri bu iç kullanım belgesini ele geçirmiş ve içine bazı fikirler katmıştır. Biz birçok fikirler öne sürmüştük, ama son olarak üzerinde uzlaşmaya vardığımız bir metin yoktur. Biz görüşmeciler değiliz, resmi olan birşey yoktur. Bu bir yurttaşlar grubudur. 4-5 kişi gayri resmi olarak Kıbrıs sorununu çözemez."

Ketı, "Kıbrıs Çalışma Grubu"na katılanların gelişigüzel seçilmiş kişiler olmadıklarını söyleyen muhabiri yanıtlarken de, "Think-tank" denen düşünce kuruluşlarından, başka uyuşmazlıkların çözümünde de yararlanıldığını, esas düşüncenin, olabildiğince fazla sayıda düşünce ve insanın biraraya getirilmesi olduğunu söylemekteydi.

Akıncı ve Yurtsever Birlik Partisi Dış İlişkiler Sorumlusu eski parlamenter Alpay Durduran'ın avukat eşi Şefika Durduran da vardı.

FINANCIAL TIMES'İN İLGİNÇ DEĞERLENDİRMESİ

Yüz yüze görüşmelerin başlamasından sonra, 18 Ocak günü İngiliz Financial Times gazetesinde çıkan bir makalede, Kıbrıs sorunu bulunacak çözümle ilgili çerçeveye atıfta bulunulmakta ve şu ilginç hususlar vurgulanmaktaydı:

"1. İki bölgenin mümkün olduğu oranda özerkliği olacak iki bölgeyi iki toplumlu federal çözüm."

2. Göçmenlerin geri dönüş hakkının güvence altına alınması. Ancak geriye dönmemeleri ve tazminat almayı kabul etmeleri için cesaretlendirme olacak.

3. Kişi ve sermayenin tam serbest dolaşımı olmayacak.

4. AB ilkelerinden sapmalar olacak."

KBD HAKKINDA YENİ AÇIKLAMALAR

Kıbrıslı gazetesi 21 Ocak 2002 tarihinde, KBD Raporu'nun Türkçe tam metnini, Harvard Grubu üyesi Taner Selçuk'un katkılarıyla yayımlarken, Avustralya'nın Sydney kentinde Türkçe olarak yayımlanan DÜNYA gazetesi de, 24 Ocak 2002 tarihli nüshasının ön sayfasında "İşte Barış Planı" başlığı ile tam menşet olarak çıkan bir haberde, gazetenin Kıbrıs muhabiri olarak gösterilen Kardeş Ocağı Başkanı Hilmi Refik tarafından, Denktaş'ın bir süre önce bu kulüpte yaptığı konuşmaya dayanarak, "Kıbrıs Birleşik Devletleri" hakkında bazı bilgiler vermektedir:

1. Halen mevcut Kıbrıs Cumhuriyeti ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti yaşayacak. Ara bölgede üçüncü bir devlet kurulacak. Mal hakları 15 yıl sonra

21 Şubat 2002 günü yapılan 14. görüşme ile toplum liderleri Kleridis ile Denktaş arasındaki yüzyüze görüşmelerin ilk turu sona eriyordu ve durum şimdilik sıfıra sıfır, elde sıfırdı...

araya gelerek bir belge hazırlamışlardı. (Bkz. Salih Öztoprak-Sıradan 50 Kıbrıslının Oslo Buluşması, Yeni Düzen, 29 Temmuz-8 Ağustos 1998 ve Neriman Cahit-Vikingerin Ülkesinde-Ortam, 14-17 Temmuz 1998)

İşte tam da bu sırada bu toplantılara katılmış olan bir Rum gazeteci tarafından gündeme getirilen bu Oslo belgesinde, katılımcıların anayasası, mahkemeler ve meclis konularında anlaşlıkları duyuruldu. Bu belgede dikkati çeken bir başka husus, Türkiye'den adaya getirilen nüfusa atıfta bulunulan bölümde, bu konunun insani bir konu olarak

bir durum, iki egemenliğe ve dolayısıyla ayrılma olasılığı açık olarak konfederal çözüme göndermede bulunur."

Zaten Haravgi gazetesi 23 Ocak 2002 tarihli nüshasında, deneyimli diplomatların gazeteye verdikleri demeçte, "özlü olarak Vasiliu'nun başkan olduğu dönemde oynanan senaryonun yinelenmesi söz konusudur" dediklerini duyurmuştu.

21 Şubat 2002 günü yapılan 14. görüşme ile toplum liderleri Kleridis ile Denktaş arasındaki yüzyüze görüşmelerin ilk turu sona eriyordu ve durum şimdilik sıfıra sıfır, elde sıfırdı...

Türkiye Komünist Partisi (TKP) yayın organı Sol dergisinin 1 Şubat 2002 tarihli (Sayı:170) nüshasından

SOL MECLİS toplandı: İşsizlik ve yoksulluğa, Kıbrıs'ta emperyalist çözüme, Irak'ta savaşa, Filistin halkına dönük yok etme politikalarına HAYIR!"

26 ve 27 Ocak 2002 tarihlerinde Ankara'da 3. toplantısını gerçekleştiren Sol Meclis'in aldığı ve kamuoyuna duyurduğu kararlardan Kıbrıs ile ilgili olanı:

* Türkiye'nin dış politika alanındaki değişmeyen günden maddesi Kıbrıs'ta, AB ve ABD emperyalizminin kendi çözümünü biraz daha yoluna koyduğu görülmektedir. Bu çerçevede, adadaki muhalefetin, çözümsüzlüğün adamı sandığı Denktaş'ın hiç de öyle "bağımsız" bir aktör olmadığı

ortaya çıkmıştır. AB içi "çözüm"ün pekala Denktaş yönetimini koruyup sürdürerek de gerçekleşebilecek olması şaşırtıcı değildir.

AB içinde, Türk ve Yunan üslerinin yerini NATO üslerinin aldığı, eski düşmanlıkların korunarak sahte bir birliğin sağlandığı "çözüm" yola çıkarılmıştır. Türkiye'de, Yunanistan'da ve Kıbrıs'ta bütün ilerici güçler "Bu bizim çözümümüz değil!" demelidirler.

Çağrı

Mehmet Süleymanoğlu

TAM DA
UMUTLANMIŞTIK !

Son 40 yıldır Denktaş bildiğiniz Denktaş. Klerides bildiğiniz Klerides. Yeminli Taksimci ve Enosisçiler.

Şimdi 4 Aralık'tan sonra "bit pazarına nur yağdı". Denktaş görüşmeler sürecini başlattı. "Büyük bir adım" olarak görülen bu süreç halkın umutlanmasına sebep oldu.

"Bu defa Taksimci Denktaşla, Enosisçi Klerides anlaşacaklar. Çünkü dünya bastırır." Evet halka yayılan dalga bu. Hatta bu girişimi desteklemek için başta CTP olmak üzere bir dizi örgüt tavrı ortaya koyarak "sürece destek, toplumsal uzlaşma v.s." gibi yaklaşımlarla tavrılarını Denktaş ve Klerides'ten yana koydular. Tabii onların ustalarından da yana.

Başta AB'nin ve diğer güçlerin süreç devam ederken yaptığı açıklamalar geçmişteki açıklamalarının gerisinde olunca "neler oluyor yahu? Hani, biz AB'nin hukuk merkezi olduğunu biliyorduk..." vs. yollu sızlanışlar başladı. Ama hala daha AB veya diğer güçlerin ortaya koyduğu tavrı sorgulama, kendi süzgeçinden geçirme ve "neler oluyor?" sorusunu sorma becerisi gösterilmiyor.

İşin ilginç yanı "tam da umutlanmıştık" denilen bu süreçte rejim ardı ardına saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Öğretmenlere saldırılar, KTÖS'e dava açılması, gösteri ve yürüyüş yasasının "yasakçı zihniyetle" yeniden ele alınması, kamu görevlilerine iki toplumlu etkinliklerde yasak konması, yıllardır gerçekleşen "Pan-Sendikal Forum"a katılıma yasak konulması. v.s.-v.s.

Bu nasıl barış süreci yahu, bu nasıl AB'ye katılım süreci? Devlet tüm bu saldırılardan barışı mı anlıyor?

"Tam da umutlanmıştık" diyerek sürece koşulsuz destek veren başta CTP ve birçok örgütün rengi attı. Bu koşulsuz destek söylemine karşı çıkanlara şunu sormak lazım. Siz görüşmelerde neyin nasıl konuşulduğunu biliyor musunuz? Sizin adınıza, size bilgi verilmeden pazarlık yapılmasına onay veriyor musunuz?

İşin diğer önemli boyutu da şu; Rejim BMBP sürecinde CTP'ye yumuşak davranarak, onun BMBP'nin önünü tıkamasını sağlamıştır. CTP bunu yaparken rejimin kendisine "uslu çocuk" muamelesi yapacağını sanmıştı. Oysa halk güçlerinin geriletilmesi sonrası rejim CTP'nin de üzerine gitmeye başladı. Bunu CTP'nin tabanı da görmektedir. Fakat CTP yöneticileri "halkın birliğinin sağlanmasında" gösterdikleri yanlış tavrı sürdürmekte kararlı gözüküyorlar. Onlara kolay gelsin!!

TKP her zamanki gibi "suya-sabuna" dokunmama tavrında iken YBH maalesef son aylarda iyice sessizliğe bürünerek "tam da umutlanmıştık" ağıtını söylemektedir.

Ülkemizde genel olarak durum bu iken ne yapılmalı?

Yapılacaklar belli aslında. Bu halk onbinlerce kişi olarak alanlarda haykırdı "Bu Memeleket Bizim, Biz Yöneteceğiz" diye. Bu memeleketi bizim yapmadan, biz yönetmeden neye çare bulacağız?

Yoksa bu memeleketi "bizim" yapacak olan Denktaş ve Klerides mi? Buna inanmaya devam edenlere kolay gelsin. Dayanın uzaklar yakındır!

Londra'da Birlik Çalışmaları...

Kıbrıs'ta Şubat 2000'de gelişen olaylar ve neticesinde kurulan Bu Memleket Bizim Platformu'nun ardından Londra'da da örgütler arası ilişkiler daha başka boyutlara taşındı. Londra'daki siyasi ve toplumsal kuruluşlar birlik için ortak çaba sarfetmeyi bir ölçüde kabullenmiş gibi tavrılar sergilediler. CTP Dayanışma Derneği, Kıbrıslılar Demokrasi Derneği, YBH Londra Temsiliyet Heyeti ve Temsilcileri ve tüm bunların etrafında yığılmış birtakım daha küçük örgüt, tüm bunları Koordine etme amaçlı **Koordinasyon Komitesi**, ve de tabii ki, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek—Londra Bürosu birlikte hareket edebilmenin yollarına kafa *patlatmaya* koyuldu. Kıbrıslı Demokratik Haklar Komitesi de hareketliliğe katılma ve çalışma yürütme, deyim yerinde ise, 'çorbada kendilerinin de duzu biberi olsun' istediler. Çok iyi da ettiler. Ne var ki çoğunlukla dar çerçeveden kurtulamayıp bu işi yine sadece Kıbrıslı Türkler arasında bir çalışma olarak değerlendirdiklerinden olsa gerek Rum, Yunan, Türkiye ve de İngiliz siyasi örgütleri aramızda bir türlü görememekteyiz.

2000 yılında başlayan bu olumlu tavrılar son dönemlerde 'Avrupa'ya biz de girelim!' sloganı altında daha da ileri taşındı. İddia edilen de 'halkımız bunu istiyor ve bu onların çıkarına olacak, Denktaş ne derse desin bu kaçınılmazdır dolayısı ile karşı durmak nafiye, beyenseniz de beyenmeseniz de Kıbrıs Avrupa'ya girecek!'miş. Bu yukarıda sayılanların hepsi, Kıbrısta Sosyalist GERÇEK ve yeni kurulmuş Kıbrıslı Demokratik Haklar Komitesi hariç, bu çerçeve altında ortak hareket etme kararını sonunda uygulamaya koyabildiler. Koordinasyon Komitesi altında seminer bile düzenleyebilecek konuma geldiler. Hep bir ağızdan KSG'ye karşı durup, "ola ki aksi birşey söyler de, anlaşmak üzere olan Denktaş ve Klerides'i caydırır" endişesiyle KSG'nin "sesini kısmak" için hep bir ağızdan bile konuşabilmekteler.

Olsun, bu dahi bir başarı. Ne var ki, en son durum bunların 'susalım, destekleyelim de bu başımızdakiler galyana gelip anlaşılır inşallah' siyaseti tehlikeye düştükçe bu birliktelik de beraberinde gidebilir korkusu ağır basmaya başladı. Bu sebeple KSG bunu önlemek için daha önce yaptığı çağırışı tekrarlamak ister, birlikte kamaya davet eder; Bu birliktelik, sizin anlayışınızda halkımızın çıkarının Avrupa'da yattığı yönünde olsa bile...

Neydi bu çağrı, nasıl gelişti, nasıl tepki gördü?

Ve sonuç...

Bu çağrı Partileşme Çağrısı idi. Bu çağrı kendini sol ilan eden tüm parti ve kuruluşların hep bir ağızdan haykırdıkları 'Avrupa Birliği'ne katılmak' için birleşmeleri, ipleri Denktaş ve Klerides'in elinden alıp halkımıza *refahı* getirmek için ortak hareket etme ve tavrı takınma çağrısı idi. Bu çağrı, bazılarının bileceği gibi bizim meşhur "pembe bildirimizdi!" Bazı arkadaşlar kusura kalmasin bu seferlik beyaza basmak zorunda kaldık. Yapılan bu çağrı hem bizce, işçi ve köylü kesim açısından Kıbrıs sorununun çözüm önerisini, hem de burjuva çerçevede çözüm talep edenlerin birlikte hareket hareket ve eyleme davet idi. Dedik ki, oyun bozancı bir tek biz isek ve siz SOL olarak kafa kafaya vermişseniz, kesintisiz, çekinmeden, tüm gücümüzle sizlerle birlikte hareket ve eyleme hazırız. Hazır olmaya biz şahsen hazırız da, siz hazırsanız görelim. Yapınız önerinizi, planınızı! Çizin yolunuzu da yürüyelim. Yine tekrarlıyoruz, hele hele şimdi ki Denktaş ve Klerides bozuşmaya doğru seyrederken, Sol bileşsin, bir tek yumruk olsun. Avrupa'ya mı girmek amaç, veya YBH'lı arkadaşların, CTP'li arkadaşların tezlerine göre, araç? Alalım bu dizginleri ve Avrupa'ya girelim! Hey be! Avrupa'yı bile dağıtırız!

Gelişme? YBH toplantı çağırır ve ilginç bir katılım gözlenir. Daha önce hiç yüzlerini dahi görmediğimiz insanları aramızda buluruz. Beklenmedik sayıda katılım olur. Toplantı başarılı! Genişletilmesi, ikincisi düzenlenmesi ve bu işi adam akıllı örgütlenme kararı alınır. Ne var ki ikincisi çağrıldığında katılım üç-dört kişi... tam bir fiyasko! Katılanlar toplantının katılım azlığından geçersiz kılınmasını, 'zaten böyle bir girişime gerek yoktu, ne de olsa Koordinasyon Kurulu var, bu çatı altında hareket edelim, bu işi oraya taşıyalım' der. Ve bu yöne gidilir. Bunun gelişigüzel, tesadüfi olduğuna inanmaya gönlüm malesef el vermemekte. Halkımızı ilk toplantıya getirebilen unsur iki haftada nasıl yok olabilir? İkinci toplantıya katılanlar ilk toplantının çağırılmasının gereksiz olduğunu, buna gerek olmadığını savunarlardı. CTP'li olan arkadaşlar, daha değişik ortamlarda temsilcilik alan arkadaşlar bile, CTP'li olarak katılmadıklarını, 'ziyaretçi' olduklarını ilan ettiler.

Sonuç...

Önerildiği gibi Koordinasyon Kurulu'na devir teslim yapıldı. Ama olaylar bir o kadar daha ilginç gelişmelere sahne oldu. Burda, 3 Mart için önceden planlanmış 'Avrupa ve Kıbrıs Vizyonu' adı altında panel düzenlemek isteyenlere KSG kendi

Londra Mektubu

KSG-Londra
Bürosu

bildirisini ve görüşünü sunmak isteyince papara koptu. 'Olmaz öyle şey, herkes kendi başına buyruk iş yaparsa olmaz rezil oluruz halkımıza' dendi bir taraftan. Başkası 'bildiri dağıtılacaksa Koordinasyon Kurulu olarak dağıtılmalı' dedi. Daha başkaları, 'KSG'nin bina dışında bile bildiri dağıtması yasağı konsun'dedi. Bu son öneri de, ilginçtir, YBH Londra temsiliyetine getirilen kişiye aittir. Bununla bitmedi. 'KSG madem bu işin oluşumunda yoktu, ve kendisine de söz hakkı verilmeyecekse, isterse kenara çekilsin, kimse KSG'yi oyun bozan olarak görmesin' diye de ekledi!

Yok öyle şey yoldaşlar, 'anca beraber kanca beraber', ta ki akıllanalım. Tekrar önerdik, 'Londra'da Türkiyeli yoldaşlar gibi masa kuralım herkes dağıtsın bildirisini, söylesin görüşünü' dediğimizde, Türkiyeli yoldaşlarımızın demokratik olmadıkları, Kıbrıslılardan beter 'kedi köpek' oldukları açıklandı.

Ama esas ilginç olan ve de değinilmesi gereken nokta Koordinasyon Kurulu öncülerinden olan yoldaştan geldi. Birincisi, 'Kordinasyon Kurulu bu paneli düzenliyorsa, bildiri dağıtmak isteyenlere masa koylum dağıtsınlar, oylayalım' dendi, olmadı. İkincisi, 'Kordinasyon Kurulu kendi adına bildiri çıkaramaz, kendi anayasası, oluşturulurken aldığı kararlara ters düşer' dendi. Dahası, 'dışarda birisinin bildiri dağıtıp dağıtamamasına karışamaz. Fakat en önemlisi Kordinasyon Kurulu üyesi olan tüm örgütleri bağlayıcı karar alamaz, sadece karar önerisinde bulunabilir.' Bu da Koordinasyon Komitesi'nin **Solda Birlik** çağrımıza verilen 'gerek yok başka oluşumlara, Koordinasyon Komitesi altında bu işleri yapalım' cevabının boş olduğunu gösterir!

Alevler tekrardan dillenmekte! "Toplumlara" görüşmelerden anlaşma bekleyenler ve dahası umut edenler 'gün geçtikçe daha da karamsar oluyorum' demektedir.

Sonuç halkımız biraz daha da olsa bilinçlenmekte, kime nasıl güveneceğini öğrenmekte, kendini emperyalistlerin ve uşaklarının bataklığından nasıl kurtaracağını öğrenmekte.

Tekrar çağırıyoruz! Gelin **Solda Birlik** oluşturalım, lafta değil!

Gelin savunduğumuz çıkarları halkımıza duyuralım ve hayata geçirelim!

HER ŞEY ANTİ-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!

DEVLETİN ELİNDE HUKUK "GUGUK" OLDU!

Yıllardır ülkemizde kendi koyduğu yasaları bile hiçe sayan bir zihniyetle karşı karşıyayız. Bu yasakçı zihniyet son olarak "kamu görevlileri siyaset yapamaz" mantığından yola çıkarak kamu görevlilerinin faaliyetlerine darbe vurmaya çalışmaktadır.

Oysa daha 1993 yılında KKTC Meclisi 16/93 sayılı uygun bulma yasası ile **Uluslararası Çalışma Örgütü, İLO'nun** "kamu hizmetinde örgütlenme hakkının korunması ve istihdam koşullarının saptanması yöntemleri hakkında 151 sayılı sözleşmesini kabul etmiştir. Bu sözleşmenin kabulü sonucu kamu görevlilerinin siyaset yasağı fiilen ortadan kalkmaktadır.

Oysa devlet bu uluslararası yasayı kabul etmesine rağmen saldırgan tavrını daha da artırmıştır. Sendikacıların, kamu görevlilerinin iki toplumlu faaliyetlerinden tutun da bir dizi alana kadar yasak getirmiştir.

Yine kandilerinin yaptığı anayasanın "uluslararası anlaşmaları uygun bulma" başlıklı 90'ncı maddesinin (5)'ci fıkrası "usulüne göre yürürlüğe giren uluslararası

anlaşmalar yasa hükmündedir" demektedir. Hatta bir adım daha ileri giderek "bunlar hakkında anayasaya aykırılık iddiasıyla anayasa mahkemesine baş vurulamaz" demektedir.

İLO'nun 151 sayılı maddesinin "kişi hakları ve siyasi haklar" başlıklı 9'uncu maddesi şöyledir. "Konumlarından ve görevlerinin niteliğinden doğan zorunlu kısıtlamalar dışında, kamu çalışanları, diğer işçiler gibi sendika özgürlüğünün olağan kullanımında temel olan kişi haklarına ve siyasi haklara sahiptir".

İşte, devlet kendisinin altına imza attığı uluslararası sözleşmeleri ve kendi yasalarını bir çırpıda kenara iterek bildiğini okumaktadır.

Devletin delmek için koyduğu yasalar aslında çalışanları boyunduruk altına alma yasalarıdır. Böyle olmasına rağmen kendi yasalarına ve hukukuna bile tahammülleri yoktur.

Devletin koyduğu yazılı veya "yazısız" yasaları geriletecek olan çalışanların, üretkenlerin fiili gücüdür.

KARŞILIKLI YAKINLAŞMA

VATANDAŞ DİPLOMASİSİ, YOKSA İŞÇİ DAYANIŞMASI?

Son zamanlarda Oslo grup toplantılarına ve diğer karşılıklı yakınlaşma gruplarına katılan herkese karşı çeşitli saldırılar yapılmıştır. Esas olarak, basın ve medya aracılığıyla böyle toplantılara katılan herkesi 'Türk-yanlısı' olarak suçlamaktadırlar.

Tabii bu, hiç de yeni bir şey değildir. Her yeni bir görüşme süreci başladığında tekrardan ortaya çıkmaktadır ve öyle gözüküyor ki bir anlaşmaya varmada iyi olasılıklar gözlemlenmektedir. Karşılıklı yakınlaşmayı öne sürmeye ve her iki tarafta arzu ve nefretleri kıskırtmaya çalışırlar.

Son zamanlarda, çeşitli karşılıklı yakınlaşma gruplarına yapılan saldırılar kuzeyde iki-toplumlu gruplara katılan ve çoğunluğu sola bağlı olan Kıbrıslı Türkleri tehdit eden bozkurtlar ve milliyetçiler (Vatan gazetesinde makaleler) tarafından başlatıldı. Bunu, Kıbrıslı Rum milliyetçilerinin saldırısı takip etti.

Farklılıklarına rağmen, mavikurtlar ve bozkurtlar, sınırın her iki tarafında halk arasında karşılıklı güven ve dayanışmayı teşvik eden herşeye ve karşılıklı yakınlaşmaya karşı nefret duymakta ortaklırlar.

Kıbrıslı Türklerle toplantılar ve diğer iki-toplumlu faaliyetler hiç şüphesiz ki her siyasi partinin onu nasıl kullandığına ve motivasyonlarına bakmaksızın karşılıklı yakınlaşma için olumlu bir hava yaratırlar. Kuşkusuz, böyle bir hava birçok insanın milliyetçi düşüncelerinden kendini arındırmaya, iletişimin gerekliliğini, her iki toplum arasında anlayış ve işbirliğine ve barışçıl bir anlaşma gereksinimini görmeye başlamalarına yardımcı olur.

Bundan dolayı, böyle milliyetçi saldırılara tamamen karşı çıkarız ve şartsız olarak her karşılıklı yakınlaşma destek grubunu savunuruz. Dahası, hükümet ve Kıbrıslı Rum siyasi partileri tarafından karşılıklı yakınlaşmanın kullanılma yolu ile hemfikir olmasak da, bu saldırıları provoke eden şovenistleri lanetleriz.

Kendi-Çıkarları

Klerides'in ve partisi Demokratik Seferberlik'in kendi çıkarları tarafından motive edilen, milliyetçilerin yaptıkları suçlamalara karşılık cevaben hükümet sözcüsü Mikahil Papapetru ve diğer Demokratik Seferberlik kadrolarının "Denktaş'ın Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türklerin birlikte yaşayamayacağı iddiasını kaldırmayı" hedefleyen, karşılıklı yakınlaşması sahte ve iki yüzlüdür.

Diğer tarafa karşı alet olarak kullanılan bir "karşılıklı yakınlaşma" türüdür. Sözde Kıbrıslı Rumlardan korkacakları hiç bir şey olmayan ve bundan dolayı Kıbrıslı Rum tarafının hedeflerine yakın bir anlaşmayı kabul etmelerini öne sürüp Kıbrıslı Türkleri kandırmaya çabalayan bir politika türüdür. Gerçekte bu çeşit karşılıklı yakınlaşma bir Truva atı olarak kullanılmaktadır.

Her iki tarafta sıradan halk arasında dostluk ve dayanışma duyguları ile hiçbir alakası olmayan bir milliyetçi politika meselesidir. Bu tür karşılıklı yakınlaşmayı destekleyenler aynı zamanda silah satın alımlarını desteklemekten ve Enosis diye bağırıktan ve acemi erleri "Grivas yaşıyor ve bize önderlik ediyor" diye bağırma ve zorlamaktan çekinmiyorlar.

Ne yazık ki AKEL'in (Komünist Partisi) desteklediği "karşılıklı yakınlaşma" Demokratik Seferberlik'inkinden fazla farklı değildir. Klerides ve hükümetinin iki yüzlü karşılıklı yakınlaşmasını kınamak yerine, AKEL hükümeti askeri helikopterlerinin teslimi ile ilgili dış baskılara boyun eğdiği için eleştiriyor.

AKEL bir karşılıklı yakınlaşma politikası gerektiğinden sözeden ilk partiydi. Her nedense, bu Kıbrıs meselesinin bir sınıfsal ve enternasyonalist analizi sonucu değil fakat 1974 yenilgisinden sonra Kıbrıslı Rum kapitalizminin gerçekliklerine dayanmaktaydı. AKEL [Genel Sekreteri-Ç.N.] Kristofyas birkaç kez "Eğer bir savaş sürdürebilir ve

kazanabilirsek ilk gidip savaşacak olan benim." diye söz etmiştir. Diğer bir deyişle, eğer askeri olarak kazanamazsak barışçıl yollarla mümkün olan en çoğunu kazanmaya çalışalım. Denktaş'tan hoşnut olmayan Kıbrıslı Türkleri tam olarak kullanalım ve Denktaş'a karşı çevirmeye çalışalım. Ekonomik büyüme ve Avrupa Birliği'ne girme olasılıkları ile cezbedelim. AKEL'in mimarı olduğu resmi Kıbrıslı Rum siyasi liderliğinin öne sürdüğü karşılıklı yakınlaşma politikasının özü budur.

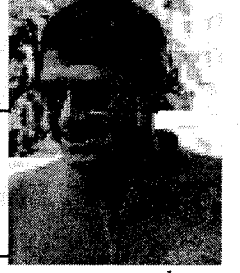
Siyasi liderlik açısından doğru olsa dahi, birçok sıradan kişi milliyetçilik ve savaş çığırtkanlığından bıkip usanmışlardır. Her türlü sosyal ve ekonomik taleplere karşı bir kırbaç olarak kullanılan sözde "ulusal sorun" yararına yapılan fedakarlıklardan bıkip usanmışlardır. Bu karşılıklı yakınlaşmaya dinamizmini veren, büyümesi ve bir hareket haline gelmesini sağlayan bu insanlardır.

Tabii, hükümet ve siyasi partiler bu ruhsal durumu kontrol etmeye ve onu kendi yanlarına çekmeye ve kısacası resmi politikaya katkıda bulunan bir şeye dönüştürmeye çalışırlar. Bu, özünde Yunanistan Dışişleri Bakanı George Papandreu'nun "vatandaş diplomasisi" olarak adlandırdığı şeydir. Bu tür iki-toplumlu toplantılar, esasen Kıbrıs'ta tanınmış kimseler, bilim adamları, profesyoneller, sendika üyeleri vs. arasında Klerides ile Denktaş arasındaki diyalogun alt düzeyde yeniden yapılmasıdır. Böyle bir karşılıklı yakınlaşma sıradan halkın, Kıbrıs'ta Rum ve Türklerin barış ve refahını sağlayamaz.

İşçilerin dayanışması

İhtiyacımız olan, toplumun sınıf analizine dayanan dürüst bir karşılıklı yakınlaşma siyasetidir. Adada ve daha büyük bölgedeki kendi çıkarlarını sağlama almak için Kıbrıs'ta her iki tarafın hakim sınıflarının savaşta neden oldukları ve şimdi 'barış süreci'ni 'denetleyen' büyük güçlerin ateşi körükledikleri temelinden hareket

Nikos
Ayimomamatis
İşçi
Demokrasisi

ederek. Kıbrıs sorununu yaratanların onun çözümüne katkıda bulunamayacaklarını açıklayan bir siyasete ihtiyacımız vardır.

Bundan dolayı, karşılıklı yakınlaşma sadece Kıbrıslı Rumları ve Kıbrıslı Türkleri değil, aynı zamanda Yunanlıları ve Türkleri de ilgilendirir. Ama, herkesi ilgilendiren sınıflarüstü bir siyaset değildir. Kıbrıslı Türklerden Klerides ve Simitis'e bizim Denktaş ve Ecevit'e yeniden yaklaşmayı istemediğimiz şekilde yaklaşmasını isteyemeyiz.

Karşılıklı yakınlaşma siyaseti ister Kıbrıs'ta, isterse Yunanistan veya Türkiye'de yaşayan her iki taraftan çalışan halk arasında güven, dostluk, dayanışma ve sınıf birliğini teşvik etmeyi hedefler. Bu sınıf birliği ve işçilerin dayanışması barışın en iyi garantisidir, ayrıca yoksulluk, adaletsizlik, sömürü, krizler ve savaşların -kapitalistler ve sistemleri- sorumlularını temizlemenin gerekli önşartıdır.

Karşılıklı yakınlaşma asla bizi hükümetimizle ve milliyetçilerle birleştiren bir yurtseverlik görevi değildir. Tersine, herşeyden önce hükümete ve milliyetçilere karşı çıkan, silah harcamalarına karşı, ambargoya ve Güney Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne girişini diğer tarafa karşı bir koz olarak kullanmaya karşı çıkan bir siyasettir.

Rumlarla Türklerin birarada barışçıl yaşaması için ne şartlar koyan ne de isteklerde bulunan bir siyasettir. Bizim isteklerimize göre değil, Kıbrıslı Türklerin kendilerini ifade ettikleri isteklerine saygı duyan bir siyasettir. Kendi hakim sınıfımızın amaç ve arzuları ile bir alıp vereceğimiz olmadığını ama tüm bunlara karşı mücadele etmeye kararlı olduğumuzu gösteren bir siyasettir.

** Bir askeri komutanla olan bir olaya değinmektedir.*

İŞTE ÇÖZÜM!

(Baştarafı 1. sayfada)

B) Diğer sol, demokrat, yurtsever örgütlerin görüşlerine bakalım;

"Kıbrıs Sorunu Birleşmiş Milletler prensipleri ve Kıbrıs'la ilgili kararları temelinde, Makarios ve Denktaş'ın doruk toplantılarında çizilen parametrelere uygun olarak çözülmeli, oluşturulacak yeni Kıbrıs Devleti Avrupa Birliği üyesi iki toplumlu, iki bölgeci bir federal devlet olmalı."

Bu öneri kuzey ve güneyin KSG dışındaki tüm sol, demokrat ve barışsever partilerinin savunduğu bir öneridir.

Biz Denktaş'tan çok önce bu yoldaşlara şunları dedik;

"Kuzey ve güneyin tüm sol, demokrat ve barışsever partileri yukarıdaki burjuva çerçevede bir çözüm konusunda anlaşmış oldukları oranda, bu çerçevede bir çözüm mümkün kılmak için, bu çözüm türünün empoze ettiği tüm sorunları detaylı bir şekilde ele almak ve tüm detay konularda anlaşıp ortaya çıkan çözüm önerisini kuzey ve güneydeki tüm halkımıza sunup "işte Kıbrıs sorunu çözülmüştür" diyebilmeli, tüm bu sorunların çözümünde anlaşmayı "görüşmelere" havale etmeye bir son vermelidirler."

Biz dedik, yapmadılar. Şimdi Denktaş önerdi. En azından kuzeydekiler yapacaklar mı?

Daha da önemlisi, kuzeydekiler

detaylandırılmış bir öneri yaparlarsa, güneydekiler "bu görüşlerle biz de hemfikiriz, biz de destekliyoruz" diyecekler mi?

Afrika Gazetesi de bu sıralar bu partilerimize görüşlerini detaylandırmaları çağırısını yapıyor. Hatta YBH'nın da görüşlerini detaylandırmasını ve Denktaş'a sunmasını istiyor.

Hayret ki ne hayret!

Afrika yazarlarının görüşleri de yukarıdaki görüşler gibidir. Herkes görüşlerini detaylandıracaksa bu arkadaşların da detaylandırması gerekmez mi?

Haydi Şener, haydi Turgut, haydi Arif Hoca vs. vs. haydi! Sıra size de geldi ve geçti bile!

Bize gelince. Bu burjuva çerçevede çözüm önerisi bizim görüşümüz değildir. Biz olmaz duaya aminciler arasında yokuz. Biz sizlere, hepinize daha önce de dedik ve tekrarlıyoruz. kuzey ve güneyde bu görüşü, bu burjuva çözüm türünü savunan kişiler ve örgütler olarak bir araya gelip detaylandırılmış çözüm önerinizi, ortak çözüm önerinizi ortaya koyun biz işte o zaman sizi desteklemeye hazırız.

Ama bu yapılamaz bir iştir. Bu deveye hendek atlatmaktan zordur. Çünkü burjuva çözümün ardında burjuva milliyetçiliğinin pis yüzü, ve burjuva milliyetçisi bölücülüğü sırtır.

Solcular açısından, işçiler emekçiler açısından tek gerçekçi çözüm KSG'nin çözüm önerisidir.

Gerisi "hayal kurmaktan" ibarettir!

C) Hayalcilik ve Gerçekçilik:

"Kıbrıs sorunu Birleşmiş Milletler parametreleri ve Kıbrıs'la ilgili kararları temelinde, Makarios ve Denktaş'ın doruk toplantılarında çizilen parametrelere uygun olarak çözülmeli, oluşturulacak yeni Kıbrıs Devleti Avrupa Birliği üyesi iki toplumlu, iki bölgeci bir federal devlet olmalı."

Bu görüş detaylandırılarak her iki kesimdeki sol, demokrat, yurtsever kişi ve örgütler tarafından ortak ve detaylı bir çözüm önerisi olarak ileri sürülemezse, ve bu ortaklık üzerinden ortak olarak seçimlere gidilemezse, bu görüşü savunanlar ham hayallerle iştigal etmektedirler, daha doğrusu burjuva siyasetle iştigal etmektedirler.

KSG'nin Birleşik Cephe Programı önerisi ise, eğer bu partilerin işçiler saflarındaki etkinliği kırılabilirse, bu partilerin, bu görüşleri savunan kişi ve örgütlerin vatandaşlar saflarındaki etkinliği kırılabilirse, her iki kesim tarafından da ortaklaşa savunulabilecek görüşlerdir. Çünkü vatandaşların büyük çoğunluğunun çıkarıdır. Bu önerilerden zarar görecektik kesim bir avuç bile olmayan büyük toprak sahipleri ve büyük burjuvalardır. Yani Kıbrıs'ta, Kıbrıslıların gücü üzerinden elde edilebilecek tek çözüm türü KSG'nin Birleşik Cephe Programı önerisidir.

Hiç kimse bu öneri bugünden yarına hayata geçirilsin demiyor. Hiç kimse vatandaşlar bu görüşlere kazanılmadan,

düşmanlar şu veya bu nedenle zayıflamadan bu görüşleri hayata geçirmek için olur olmaz işler yapılmasını önermiyor. Önerilen tek şey el ele vererek bu görüşlerin vatandaşlar saflarında benimsenmesini ve onların bu görüşlerin zaferi için örgütlenmesini sağlamaktır. Böylece de bu görüşleri savunan birleşik cephe örgütünü seçimler üzerinden kuzey ve güneyde iktidara taşımaktır.

Halbuki, "Kıbrıs sorunu Birleşmiş Milletler prensipleri ve Kıbrıs'la ilgili kararları temelinde, Makarios ve Denktaş'ın doruk toplantılarında çizilen parametrelere uygun olarak çözülmeli, oluşturulacak yeni Kıbrıs Devleti, Avrupa Birliği üyesi iki toplumlu, iki bölgeci bir federal devlet olmalı" görüşünü savunanlar, işte o çok lafını ettikleri görüşmeler döneminde bile tamamen hadım kalmaktadırlar. Çünkü bu görüşü savunanlar halklarımızı yerli ve yabancı burjuvazinin ellerine terketmektedirler. Birliği sağlayamamaktadırlar. Sağlayamazlar da!

Bunların tümü de bila istisna bölücüdür!

Peki, KSG yüzünden mi başaramıyorlar birliği? Tabii ki hayır! KSG'dir onları birlik oluşturmaya çağırın. KSG'dir onlara birlikte detaylı çözüm önerilerini ortaya koyarlarsa kendilerini destekliyeceğini söyleyen. Hayır hayır. Birleşmemelerinin sebebi burjuva milliyetçisi siyasettir! Burjuva kuyrukçusu siyasettir!

Gençlik

Gençlik

Gençlik

Gençlik

“Yeni dünya” düzeni ve gençlik

Günümüzde yeni Dünya düzeninin artık barış ve mutluluk getireceği, sömürü (emek-sermaye çelişkisi) ideolojisinin bittiği, son 10-15 yılın en ünlü propagandası haline geldi. Şüphesiz söylenenler çok çekici! “Yeni dünya düzeni”nin “Globalleşme ve küreselleşme” sonucu bütün dünyaya eşitlik, özgürlük, adalet, barış getireceği hikayesi hemen hemen her gün medya ve basın aracılığıyla sürekli beyinlere pompalanıyor.

İdeolojiler öldü söylemleri!

Evet sözde ideolojiler öldü ama, uluslararası tekeller mafya babalarının, rant merkezlerinin ihtiyaçlarını karşılayacak hukuksal mevzuatı oluşturma yolunda devamlı kendi kanunlarını yazıyorlar!

IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar sömürge ve yarı sömürge ülkelere uyum programları, istikrar planları dayatmak için kullanılıyor! Ezen ve ezilen uluslar kalmadı deniliyor, fakat dünyanın dört bir yanında paylaşım savaşı sürüyor. “Barış hareketi” adı altında askeri işgaller gerçekleşiyor. Ekonomik “yardım” veya “denetim” adı altında, kara para, uyuşturucu, kadın ticareti ve daha bir çok mafya faaliyeti, uluslararası terörizm kontrol ediliyor.

Her zaman ülkemizin gündeminde olan bir ihtiyaçtan bahsetmek istiyorum. “Barış”. Hepimizin hasret olduğu ve hasretliği uykularımızı kaçırın olgu. Fakat; emperyalizm ve barış! Adamız üzerinde her zaman var olan ve bu günlere gelmemizi koşullandıran, çıkarları doğrultusunda bu küçücük adayı gerektiğinde bir silah deposu, gerektiğinde de faşizmi, sövenizmi körükleyerek koca bir kaynar kazana dönüştüren dış güçler. Diğer yandaysa onların getireceği barış... Bir düşünün! Emperyalizmin varolduğu bir dünya düzeninde barış nasıl mümkün olabilir? Bu kimin barışı olur? Bu iki kavramın yanyana anılması bile bir yerde eşyanın tabiatına aykırıdır. Biri diğerinin zıddı, tam karşıtıdır. Birinin olduğu yerde diğeri var olamaz. Fakat günümüz dünyasında sisteme göbekten bağlı olan kafalar, bu olguyu bir çok kavram gibi çarpıtmakta, çoğu zaman (özellikle “Sol” ve “Marksizm” adı altında) gerçek anlamlarının çok ötesinde anlamlarda kullanmaktadır.

Bu konuya dünyada gelişmekte olan olaylardan elle tutulur örnekler gösterebiliriz. Mesela yıllarca kendi yarattığı Arap Yarımadası’nın silah deposu Irak’ı bombalayan ABD ve Avrupa Birliği ülkeleri “uluslararası tekelleri basın kurumlarının” haberlerine göre “aslında Irak’a barış götürmektedir ve Dünya barışını sağlama adı altında bombalamaktadır!” O zaman, bu söylemleriyle halkı uyutma çalışmışlardı

ve bugün hâla daha bu söylemleri dünyadaki farklı yerlere yapılan müdahalelerde kullanmaktadırlar. Son örneği Afganistan’da görmek mümkündür. Şurada sorulacak en basit soru şu olurdu. Eğer ABD bir zamanlar CIA’nın anti-komünizm dalgasında yarattığı Ladin ve Taliban’ı arıyorsa, bundan Afgan halkına ne? Görüldüğü üzere, kapitalizmin geliştirdiği yeni piyasalar elde etme savaşımı (bunun adına “Globalizm” de denilebilir, “Yeni Dünya Düzeni”de) kendi yarattığı takma adlardan uzaktır ve bizim “Afgan halkından ne istiyorsunuz?” gibi sorularımıza yanıt veremez.

Uluslararası medyanın içeriğine dönecek olursak, şüphesiz bu tip görüşler ve benzeri yayınlar emperyalist

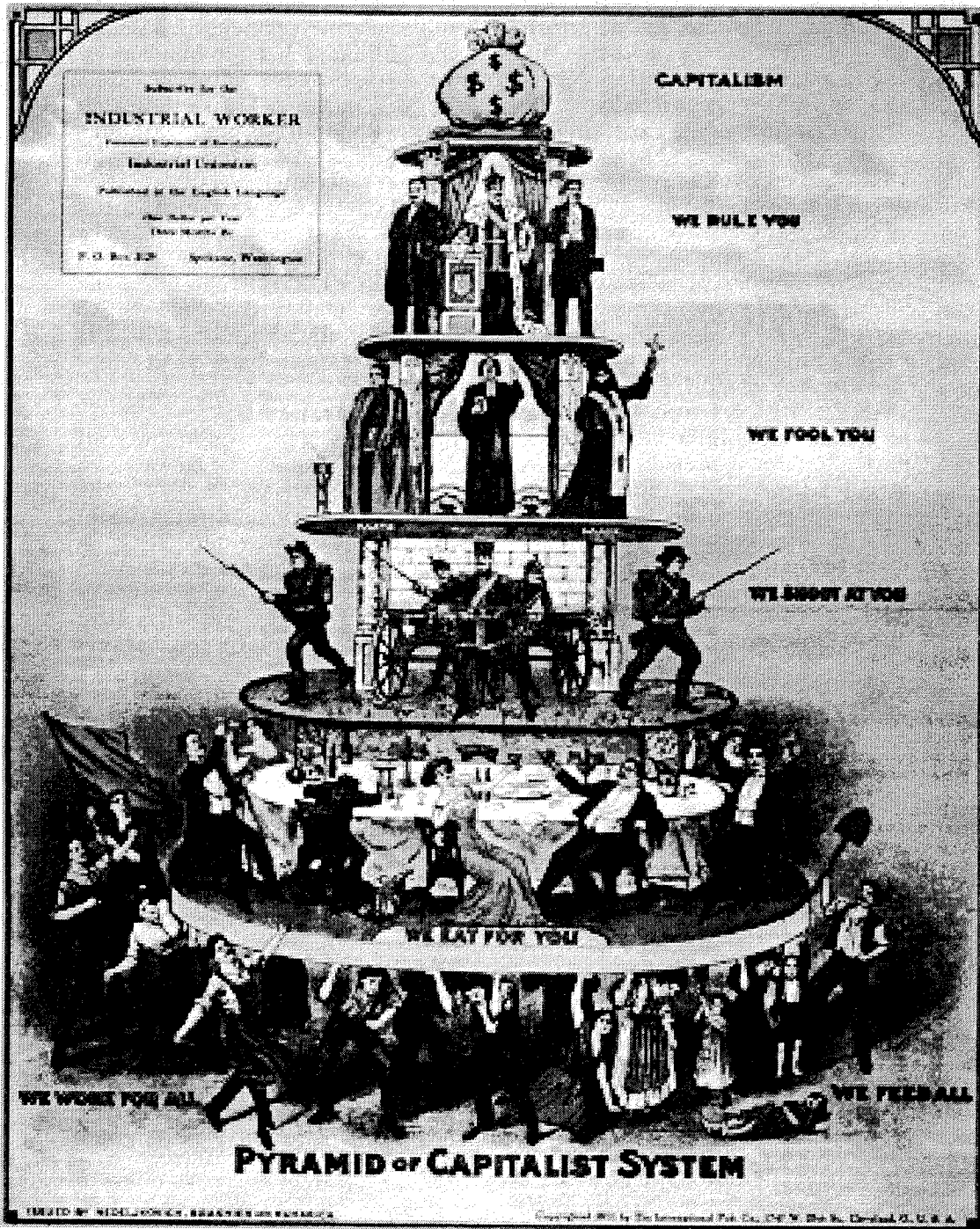
dünyaya yansıdı. Palalarla parçalanmış insan vücutları, işkence edilerek katledilmiş çocuklar, açlıktan ölen binlerce insan. Hutu ve Tutsi çeteleri akla gelebilecek her çeşit yöntemi kullanarak, kendi halklarını katlediyorlardı. Görüntüde, esas olarak ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturan iki kabilenin iktidar kavgası vardı. 1996’da çatışmalar daha da şiddetlendi. Fransa ve Fransa tarafından yönlendirilen Zaire diktatörü Mobutu, Zaire’yi Tutsilerin bir askeri üs olarak kullanmasına izin veriyor ve destekliyordu. Tabii daha sonra açığa çıktı ki, Fransa ve Belçika Hutularla, Tutsilere silah vermişti. Bizzat Belçika hükümeti tarafından Zaire’deki Hutulara radyo vericileri gönderilmiş, onlar da çok açıkça katliam çağrılarını yapmışlar,

açlıktan ölmüştü. Tarihi karıştıracak olursak, sayfalar emperyalizmin vahşilikleri ile doludur. Son olarak da Kıbrıs sorunu bu bağlamda ele alındığında yine görülecektir ki; emperyalistlerin böl- parçala- yönet politikası tıkr tıkr çalışmaktadır. Halklar savaştırılırken, emperyalistler yeni piyasalar ele geçirmeyi planlamakta, savaşı kışkırttıkları bölgelere yapacakları yeni askeri üslerin planını çizmektedirler. İşte bu gerçeği çarpıtmak için “barış”, “demokrasi”, “insan hakları” gibi kavramlar boyanarak bize ülke halklarına, emekçilerine sunulmaktadır. Daha doğrusu içeriği boşaltılmaya çalışılmaktadır, savaşlar, katliamlar, soygunlar, infazlar hiç bitmeyecekmişcesine yaşanırken.

Son on yılın en popüler sözlerinden biri ve ülkemizde ve dünyada en çok telaffuz edilen kavramlardan biri oldu adeta bu kelime. Ne demiştik? “Barış”. “Yeni Dünya Düzeni” esas olarak “dünya barışı” söylemleri ile yayılıyor; Artık dünya “iki kutuplu” da değil! O halde herkes emperyalizmin istediği gibi kendi savaştığı güçlerle barışmalıdır! Yani dönemin o “kötü, allahsız” komünistleri da yoktur! Tabii ki soyut olarak tek başına ele alındığında kulağa hoş gelir. Kim savaş ister, kim barıştan yana olmaz ki? Ama bu sorunun gerçek cevabını ancak savaşın kimin tarafından ne için çıkarıldığını bakarak anlayabiliriz!

Tarihin ilk çağlarından beri bu hep bir çelişki olmuştur. Savaş, en özlü anlamıyla, siyasetin başka araçlarla, yani silahlar aracılığıyla, sürdürülmesidir. Sınıflı toplumlar tarihinin her döneminde, egemen sınıflar, çıkarlarını korumak ve geliştirmek üzere sayısız savaşlar çıkardılar. Ve içeriğine bakacak olursak, tarih boyunca egemen sınıflar, savaşın gerçek amacını savaş alanına sürdükleri insanlardan sakladılar. Bu, kimi zaman “Tanrı’nın adıyla”, kimi zaman “barbar halklara uygarlığı götürmek”, kimi zaman da “tehlike altındaki vatanın düşmandan kurtarılması” olarak sunuldu bizlere. Tabii savaşlar hep de kralların, padişahların çıkarına olmadı! İç çelişkiler her zaman vardı.

Örneğin, köleci dönemde köle yapılmak istenenler efendilerine karşı koymasalardı, köle olmaya ya da köle kalmaya razı olsalardı, köle isyanları olmasaydı, gayet tabii ki savaş da olmazdı, “barış” devam ederdi! Ama “barış” farklı bir sınıfın barışı olurdu! O halde savaşı başlattıkları, kölelik düzenini yıkmak istedikleri için köleler haksızdı! Ama bu bir devrim oldu ve Feodalizmin ilk adımları atıldı. Tabii Feodal dönem için de aynı şey geçerli. Burjuvazi ve köylüler, feodal beylere karşı ayaklandıkları ve düzeni yıkmaya

güçlerin psikolojik ve ideolojik savaş politikalarının bir sonucudur. Zira nerede bir savaş varsa emperyalizm ya o savaşın içindedir ya da yönlendiren konumundadır.

Mesela “Afrika’nın İsviçresi” olarak anılan Ruanda uzun yıllar Hutu ve Tutsilerin çatışmasına sahne oldu. Özellikle 1994 yılında Ruanda’da yaşanan vahşet, televizyonlardan bütün

halkı kışkırtmışlardı. Savaş her iki emperyalist devlet için de çok ucuza gelmişti (kârlı olmuştu). Hutular ve Tutsiler savaşıyorlardı, ama onların silah fabrikaları yoktu. Silahları tabii ki Fransa ve Belçika karışılıyordu. Peki ya sonuç? 1994 yılında, sadece birkaç ay içinde, bir milyona yakın insan vahşice katledildi. Doksan altıya gelindiğinde bir o kadar insan daha katledilmiş ve

çalıştıkları için savaş yanlısı olmuşlardır. Çıkarlar çatıştığı için barış bozulmuştur. Oysa hiç başkaldırmayıp sisteme boyun eğselerdi, barışı bozmasalardı olmaz mıydı?

Sömürünün ve baskının olduğu her sistemde olduğu gibi, bu dönemde de başkaldırı gerçekleşmiş; Köleler ve köylüler o dönemin koşulları içerisinde haklı bir savaş yürütmüşlerdir. O halde günümüze baktığımızda "sınıflar var mı? Sömürü var mı? Uluslar üzerinde bir baskı var mı?" sorularını nasıl cevaplamalıyız? Kapitalizmin olduğu her yerde sömürü ve baskı vardır. Peki bunlara karşı olmak, sömürüye zulme, karşı olmak ulusal hakları, bağımsızlığı istemek, ve en önemlisi, bunlar için savaşmak gerekli değil midir? Yoksa "kapitalizm, emperyalizm değişti" deyip sömürüye zulme boyun mu eğilmelidir? Özellikle de emperyalizmin böl, parçala ve yönet politikasını uyguladığı Ada'mızda!

"Savaşı kim çıkardı?" sorusuna geri dönersek...

Elbette savaşı başlatanlar, sınıflı toplumların egemenleridir. Egemen sınıflar, halkları sömürdükleri ve silahlı devlet gücüyle tepelerine dikildikleri için, terörü ve savaşı bizzat kendileri başlatmış oluyor. Zaten sınıflı toplumlarda, devlet, egemen sınıfların halka karşı örgütlendiği bir kurumdan öte ne anlam taşır ki? Ama "barış, barış" diyerek emperyalist tekellerin sözcülüğünü yapanlar, ezilenler için birer "ziyafet sofrası" hazırlamaktadır. Bu emperyalist tekellerin kurtlar sofrasından başka bir şey değildir halbuki. Gün geçtikçe kapitalizmin çelişkileri artmakta ve kapitalist devletler arasındaki zıtlıklar yükselmektedir. Ekonomik krizler ardı ardına patlamakta ve bunun faturası emekçilerin sırtından çıkarılmaktadır. Aşırı üretimin çözümünü ise savaş çıkarmakta bulan kapitalizm, yine biz emekçileri kendi çıkarları için savaştırmaktadır. Lenin savaşı bir cumle ile şöyle özetler: "Savaş korkunç kârlar demektir". Peki savaş yok etmek demekse, nasıl korkunç kâr oluyor? Günümüz dünyasında, yani kapitalist sistemin işleyişinde savaş muazzam bir tüketimdir. Ama tüketim demek ayrıca da üretim demektir. Sıkılan her bir kurşun, ateşlenen her bir top, fırlatılan her bir füze, imha olan her bir zırhlı araç, yıkılan her bir bina, yerine tekrar konulması gereken bir metadan başka bir şey değildir. Tüketilmeden üzere ve tüketildikleri sürece kâr etme gayesiyle üretilirler. Bu da daha fazla sömürüyü ve daha fazla artı değeri koşullandırır. Dolayısıyla kapitalist ekonomi açısından savaş harcamalarının, kârli görünen bir başka alana yapılan yatırım harcamalarından hiçbir farkı yoktur. Savaş, savaşı kazanan taraf açısından tam bir katmerli kazançken, işçi sınıfı açısından yıkım, ölüm ve artan sefalet demektir. İşçi sınıfı sadece elinde silah cepheye kapitalistlerin çıkarları için kendi kardeşlerini katletmekle kalmamakta, savaş döneminde yüksek ücret, artan çalışma saatleri, yüksek çalışma temposu, sosyal hakların askıya alınması, sendikaların kapatılması ve işlevsizleştirilmesi ve grev yasaklamalarıyla da savaştırmakta zorunda bırakılmaktadır. Peki bütün bunlar olurken, burjuvazi, yani kapitalistler ne durumdadırlar? Ne olabilir ki, tabii ki kârlarına kâr katmakla mesguldürler.

Sonuç?

Günümüz dünyasında gelenen son nokta çok açıktır. Daha fazla sömürü, daha fazla kazanç. Ve bütün bunların

sonunda olanlar? ABD'de 500 dev tekel 1994'te ülkenin tüm gelirinin yüzde 92'sine sahipti. Dünya ölçeğinde en büyük 1000 şirket tüm, dünya kârının üçte biri tutarında bir gelire sahip. Yine ABD'de yüzde 0.5'i oluşturan en zengin aileler tüm insanlara ait mali varlık toplamının yarısına sahiptir. ABD nüfusunun en zengin yüzde biri, ulusal gelirden 1978'de 17,6 olan payını, 1989'da yüzde 36,3'e yükseltmişti. Marx ve Engels'in sermayenin merkezleşme ve yoğunlaşma süreci hakkındaki görüşleri her geçen gün canlı örneklerle ispatlanmaktadır. Örneğin, sermayenin merkezleşme ve yoğunlaşması, şimdiye dek görülmedik oranlara erişmiştir. Birleşmeler, tüm ileri sanayileşmiş uluslarda bir zorunluluk haline gelmeye başlamıştır. Bu, onlar böyle istediği için böyle olmuş değildir. Bu kapitalizmin karakteristik özelliğidir. Times dergisinin verilerine göre, 1995'te devralmaların sayısı en üst düzeye ulaştı. Mitsubishi Bankası ve Tokyo Bankası birleşerek dünyanın en büyük bankasını oluşturdu. Chase Manhattan ile Chemical Bank'ın 297 milyar dolarlık ortak rezervle birleşmesi, ABD'ndeki en büyük banka grubunu meydana getirdi. Walt Disney ile, Capital Cities/ABC'yi satın aldığı, dünyanın en büyük eğlence şirketi ortaya çıktı. Daha bitmedi, Westinghouse CBS'i, Time Warner ise Turner yayıncılık sistemleri'ni (şirketlerini) satın aldı. İlaç sektöründe Glaxo, Wellcome'i satın aldı. Scott kağıtçılık'ın Kimberley-Clark tarafından satın alınmasıysa dünyadaki en büyük kağıt temizlik malzemeleri üreticisini yarattı. Birleşmeler Avrupa'da da devam etti. Britanya'da en büyük oteller zinciri Forte'un, 3,2 milyar sterline rakibi restoran ve eğlence imparatorluğu Granada'yı satın almasını da olduğu gibi, bir dizi rekabete dayalı devir teslim/birleşme işlemi yaşandı. Bu birleşmeler daha fazla kâr, daha fazla sömürü getirdi. Tabii bu şekilde dünyanın tek kutuplu olma yolunda ilerlemesi, bize güzel, yaşanabilir bir dünyayı elimize vermeyecektir. Yani son günlerin modası, "devrim yapmaya gerek yok, devrim kendiliğinden gelecektir" gibi entellektüel söylemler, bize Troçkizm hastalığını hatırlatıyor, nedense. Dünya kapitalizminin tek bir noktada buluşup patlayacağını düşünenler, tam bir yanılgı içindedirler. Tam tersine bütün bu çelişkiler, krizler ve savaşlar sırasında, kapitalizm daha da vahşilesecektir aslında. Kriz ne denli şiddetli olursa olsun, eski statükonun muhafazasına dayanan, güçlü çıkarlar mevcut olacaktır. Ki bunlar da, toplumun değişmesi ve olası bir devrim yönündeki tüm girişimlere karşı şiddetle direneceklerdir. Baskıyı daha da arttıracaklardır. Bu yüzden "sosyalizm tüm dünyaya aynı anda gelecek, kapitalizm kendi kendini yok edecek" ya da "devrim kendiliğinden olacak" gibi söylemler tam da burjuvazinin saflarında yer almaktan ve yan gelip yatmaktan başka birşey değildir. Bu tam anlamıyla var olan sömürüye göz yummaktır, kitleden ve toplumdaki kopuk güzel günler gelecek diyerek hayallere dalmaktır. Marx'ın da dediği gibi, "Filozoflar tarih boyunca dünyayı anlamaya çalışmışlardır, oysa asıl mesele onu değiştirmektir". O halde gelin nasıl değiştireceğimizi düşünelim.

Genel anlamda dünyada kapitalizmin işleyişini az da olsa inceledikten sonra, kendi ülkemize geri dönecek olursak, kendimize sormamız gereken soru şu olmalıdır:

Ne yapmalı?

Son gelişmeler üzerine...

ABD Başkanı Bush ilk "ulusa sesleniş" konuşmasında, Irak, İran ve Kuzey Kore'yi şeytan üçgeni benzetiyor...

Tıpkı, 2. Dünya savaşında aynı terminolojinin Almanya, İtalya, Japonya üçlüsü için kullanıldığı gibi...

Açıkcası Bush Amerikan silah şirketlerini ve Wall Street'in ölü soyucu firmalarını memnun edecek bir konuşma yaptı...

Amerika'nın kan emici sermayedarlarının yüzünü güldürdü adeta!

Konuşmanın adı "ulusa sesleniş" olmasına rağmen içerik daha çok Dünya halklarına ve uluslarına tehditlerle doluydu!

İşte içi boşaltılmış kavram globalizmin dünya halklarını getirdiği nokta!

Büyük çelişkiler ve dengesizlikler yumağı kapitalizmin son vahşeti de savaş!

Görülüyor üzere globalizm takıldığı yerde, sorunları ülke halklarını bombalayarak yoluna devam ediyor!

Günümüz dünyasında "Sonsuz barış" getireceğini vaat eden sermaye ağaları, kendi aralarında bile yoğun bir rekabet ve çatışmadan kaçamıyorlar!

ABD 2003'de savaş bütçesini 48 milyar dolar artırıyor...

Burada dikkat edilmesi gereken nokta ise Amerikan hükümeti son 20 yıllık zaman diliminde ilk kez savaş bütçesini bu kadar arttırması...

Savaş bütçesinde "Barışın mealeği" Avrupa'da da durumlar pek iç açıcı değil!

ABD'nin dünyaya meydan okuduğu konuşmanın ardından Avrupa Birliği'nde huzursuz oldu!

Nitekim İran, Irak, K. Kore, Çin ve Rusya'nın ardından Fransa dış işleri bakanı da ses verdi!

"Bugün, dünyadaki bütün sorunları terörle mücadeleyle indirgeyen, basitleştirici bir yaklaşım tehditi altındayız" dedi...

Avrupa ABD'nin dünya piyasalarını ele geçirme hevesinin altında kalacak değil tabii...

AB ülkelerinde de savaş bütçesi bu yıla oranla genişledi...

Sırayla, Almanya 21 milyar dolar, Fransa 25,2 milyar dolar, İtalya 15,5 milyar dolar...

Kısacası ABD tek başına 379 milyar dolar ayırırken Avrupalı emperyalistler toplamda 140 milyon dolara varan bütçeleri ayırdılar...

Rekor ABD'de!

Düşünüyorum da, bütün bu savaşa ayrılan paralarla kaç milyon insana iş, yemek, ev, hastahane sağlanırdı...

Ama kapitalizmin doğası gereği bu kadar para insan yaşatmaya değil, öldürmeye yatırılıyor...

Gerek AB, gerekse ABD içinde olsun çatlak sesler her zaman olacaktır...

Paylaşım savaşları hiç ardi arkası kesilmeksizin yaşanacak...

Taa ki sınıfsız topluma kadar...

Peki şurada bir durup derin bir nefes alalım ve kendimize bu soruyu soralım!

Böylece makalenin akışını da değiştirmiş ve Kıbrıs sorununa endekslemiş oluruz...

Bu yukarıda bahsettiğimiz güçlerden, adımıza barış getirmelerini isteyen biz değil miyiz?

Ve biz değil miyiz son dönemlerde bu dış güçlerin adadaki temsilcilerine bir de akıl vermeye çalışan?

Yani bütün bu çelişkiler yumağı içerisinde rotasını kaybetmiş gemi gibi bir sağa bir de sola yalpa vuruyor Kıbrıs solu!

Yani şimdiye dek Denktaş ve Klerides'e durun, antlaşmayın diyen biz miydik?

Gancelli

evrenalex@yahoo.com

Evren Maner

Peki şimdiye kadar bu sorunu çözmemelerinin sebebi ne idi?

Yoksa yukarıda bahsini geçtiğimiz ülkelerin ada üzerindeki hakimiyet kavgası mı?

Fazla demogojiye gerek yok...

Sorun gayet açık ve net bir biçimde ortada...

Ya kendi topraklarımızda kendi barışımızı kendimiz kuracağız...

Ya da dış güçlerin bizi pazarlamasına, yıllarca hırpalamasına ve sonunda kendi çıkarları doğrultusunda bölüp, parçalayıp, savaştırmasına göz yumacağız!

Ve daha önemlisi, bir gün kapımızı çalıp, "işte size barışı getirdik" demelerine

Bunun ikisinin ortası yoktur...

Emperyalizmin barış'ı diye bir şey olamaz...

Bu eşyanın doğasına aykırıdır!

O halde barışı biz bulmalıyız...

Ne yapmalı?

Emekçiler önderliğinde, onların siyasi partilerinin ve ekonomik örgütlerini, somut talaplar ve amaçlar uğruna ortak çalışması ve mücadele etmesi gerekmektedir...

Bu talep ve amaçlar burjuvaziye, işgal güçlerine ve bu ülkeyi sorma gir hanına çevirenlerin partilerine ve onların güçlerine karşı mücadele ile gerçekleştirilebilir, yoksa onlarla işbirliği yaparak değil...

Sistem sosyal- demokratlarla işbirliği taktikini; ancak zor durumda kaldığı ve kendi baskı ve iktidara yönelen halk hareketlerini amacından sapırmak ve felce uğratmak istediği zaman sarılır!

Bir kere zaten bu başarıldı mı, yani; zorlukların ve tehlikelerin üstesinden gelindi mi, sistem güçleri mevcut sosyal- demokratlar ile çalışmaya son verir ve durumunu sağlama aldıktan sonra acımadan ona tekme yapatır...

Bunu tarih her zaman ispatlamıştır... Bu yüzden tek çözüm bir Birleşik Cephe önderliğindeki halk hareketi ve onun kavranmasıdır...

Biz KSG olarak Birleşik Cephe politikasını yıllardır savunuyoruz...

Ve diyoruz ki, burjuvazi ile sınıflararası işbirliği değil. Hatta onlara akıl vermek hiç değil! Açıkcası emperyalizme ve onun partilerine karşı birleşik emek cephesi. İşte bugünün, şu anın ve emekçi kitlelerin hayatı çıkarlarının en acil talebi budur. Bu tarihi bir zorunluluktur. Mecliste ve dışında bulunan bütün sol partilerin derhal burjuvaziye işbirliği taktikini kesinlikle reddetmesi ve partililik oyunlarından vaz geçmesi gerekmektedir...

Bunu kavrayamayanlar veya kavramak istemeyenler, kabul etmeye hiç yanaşmayanlar, şüphesiz birleşik cephenin düşmanı olarak kalacaklar, onu baltalayacaklar ve bütün imkanlarıyla birleşik cephenin pratikte gerçekleşmesini engellemeye çalışacaklardır...

Açıkcası biz sosyal demokrasinin şimdiye kadar sürdürdüğü sınıflar arası işbirliğinin iflasını kendi gözlerimizle görmekteyiz... Ve bunu iç sarsıntısını da!

Ama ülkenin bağımsızlığını ve kurtuluşunu ilgilendiren meselelerde karar verirken, önderlerin kişisel arzuları, görüşleri ve hesaplarından daha güçlü şeyler vardır sayın Talat ve diğer AB emperyalizminden medet uman yoldaşlar!

Bunlar halk kitlelerinin acil ihtiyaçları ve talepleridir...

Seyir

Gazi Ateş

KSG'nin notu: evrensel gazetesinden aktardığımız bu değerli yazıyı takiben, ilerdeki sayılarımızda işçilerin anavatanına, komünistlerin anavatanına, yani Sovyetler Birliği'ne ihanet sorununu da ele alan yazılar aktarmayı ümit ederiz. Belki de yukarıdaki yazının yazarı yoldaş bu konuda da böylesine güzel bir yazı sunar bizlere.

Az çok aile terbiyesi alan her kişi bilir ki, her şeyin yeri ve zamanı vardır. Söz gelimi büyük sesle konuşmak, kahkaha atmak kendi başına ayıp değildir, ancak bir cenaze töreninde böyle davranılamayacağını bilirsiniz. Dolayısıyla şu veya bu insanın davranışını, konuşmasını veya yazıp çizdiğini değerlendirirken, doğal olarak, niteliği ve içeriğine olduğu kadar, bütün bunların yeri ve zamanına, hangi ortamda, neyle bağlantılı olarak yapıldığına da bakarsınız.

İkinci Dünya Savaşı'nı ele alalım. Bu savaşta Hitler Almanya'sının çıkarttığını biliyoruz. Saldıran taraf Almanya'dır. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere pek çok ülke de saldırıya uğrayan taraftır. Diyelim ki, savaşın yıldönümü dolayısıyla Alman gazetelerinde yazılıp çizilenleri okuyorsunuz. Bu yazılar birçok bakımdan eksiklik ve yanlışlıklar içerebilir; ancak Almanya'nın bu savaşta sorumluluğuna dair açık ve net vurgulara rastlamadığınızda, bunu garip karşılırsınız. Neden? Çünkü, birincisi Almanya'nın saldırganlığı tarihsel bir gerçekliktir; ikincisi ise Almanya'daki bugünkü rejimin faşist olmadığını biliyorsunuz. Fakat varsayalım ki, savaşın yıldönümünde okuduğunuz makalelerde bu beklentinizi karşılayan bir tutumla karşılaşmıyorsunuz. Görüyorsunuz ki, adamlar kendi sorumluluklarına doğru dürüst değinmeden; "Stalin korkudan datçasına kaçtı, günlerce kimseyle görüşmedi", "paniğiyle ordunun toparlanmasını geciktirdi ve onbinlerce Sovyet askerinin gereksiz ölümüne neden oldu"... üzerine ahkam kesiyorlar! Doğal olarak, savaşın yıldönümünde, bir Alman politikacısının, bir Alman gazetecisinin böyle yazması veya söylemesi bir tarafa, öne çıkarması gerekenin bile bu olmadığını düşünürsünüz. Olacak iş mi; adam bütün ordularını toplamış, "saldırmazlık paktı" imzaladığı bir ülkeye bir haydut gibi saldırmış, milyonlarca insanın ölümüne neden olmuş bir dünya savaşını başlatmış. Şimdi bu durumda, karşı tarafın komutanı için "Yahu bu adam da öyle bir korkuya kapıldı ki, gereksiz yere o kadar askerinin ölümüne neden oldu!" denildiğinde, doğal olarak; utanmazlık, küstahlık, pişkinlik olarak tanımlanacak böyle bir davranış; yerer veya protesto edersiniz! Faşist Alman ordularının, Stalin'in başkomutanı olduğu Kızılordu tarafından paramparça edildiğine dair tarihsel gerçeği bilerseniz dahi, burada "Stalin korktu mu, korkmadı mı" tartışmasına girmesiniz. En azından, "Sana ne, paniklenmiş mi, paniklenmemiş mi; bu askerleri sizin ülkenizin orduları katletmedi mi!" diye, bu küllendirme ve hedef şaşırtma tutumuna tepki gösterirsiniz.

Belirttiklerimiz maalesef bir fantezi değil. Geçtiğimiz yaz, İkinci Dünya Savaşı'nın yıldönümünde, bir Alman bilim dergisinin internet sitesinde sergilenmişti bu küstahlık. Bir farkla ki, dergi, bu iddiaları kendisi yazmıyor, yalnızca bir "Rus tarihçisinin araştırması"nı aktarmakla yetiniyordu! İşte burjuva propaganda aygıtları, dünyanın en sinsi aygıtları derken, bu tarz ve yöntemi anlamalıyız: Küllendirme, hedef şaşırtma,

kuşku yayma... Netice itibarıyla, bu sinsi yöntemle, derginin okuyucuları, Almanya'nın saldırganlığı ve bunun nedenleri üzerine bilgilenmek ve bunu tartışmak yerine; Stalin'in "bilinen o büyük ve kahraman komutan olmadığını", "ordunun başında o olmasaydı, Hitler o kadar ilerleyemezdi" vb. konuları tartışmaya çekilmektedirler. Üstelik sorunun bu şekilde getirilişi, tartışmanın bu biçimde gündem yapılışı "anti-faşizme" de aykırı görünmemektedir!

Bu tarz ve yöntem bir istisna mı?

Diyelim ki, bir Alman gazetecisi olarak onlarca yıl Sovyet arşivlerinde saklı tutulmuş "çok gizli" belgeleri ele

de bir savunma savaşına hazırlanmış değildi" saptamalarıyla ahkam kesiyorsunuz; yetmiyor, 3,2 milyonluk kentte abluka esnasındaki kesintisiz bombardımana rağmen 1,7 milyonu aşkın insanın tahliye edilmesi gerçeğini inkar etmek üzere, Sovyet yöneticilerini "kitlesel tahliye"yi gerçekleştirmemekle suçluyorsunuz; dahası, millet birbirini yerken, yöneticilerin açlık çekmediği, sefa sürdüğünü iddia ediyorsunuz... Ve vahşeti anlatırken, bir Alman yayını olarak bütün bu vahşetin sorumluluğun Hitler ordusunun 3 yıllık ablukası olduğunu vurgulamadığınız gibi, alttan alta intikam almak istercesine, 'O şanlı Leningrad

etmek zorunda kalmış da, ne yapılmıştır? Nazım için "Vatan haini" denildi. Araştıracaksak bunu araştıralım: Nazım vatan haini değildi, fakat neden vatan haini ilan edildi ve bu suçlamayla yıllarca hapse tutuldu, sürgüne zorlandı? Bunun hesabını sormak, tarihsel haklılık meselesi değildir, zira bu ülkede hala insanlar vatan haini suçlamasıyla töhmet altında tutulmakta, yargılanmakta, işkenceden geçirilmekte, hapislerde çürütülmektedir.

Evet, bir demokratsanız, bu tutumu alırsınız, çünkü Nazım gibi büyük bir yurtseveri bile vatan haini ilan eden bir devlet politikasını geri püskürtüp böylesi anti-demokratik bir devleti hesap vermeye

geçiriyorsunuz! Bu belgelerden öğreniyorsunuz ki, Hitler ordusunun gerçekleştirdiği, 900 gün süren ve bir milyondan fazla sivilin ölümüne neden olan ünlü "Leningrad ablukası" esnasında, "2 binden fazla yamyamlık" olayı cereyan etmiş. Bu ablukayı gerçekleştirenin Alman ordusu olduğunu bilen bir Alman gazeteci olarak, eğer insanlıktan az çok nasibini almış bir insan iseniz, bu gerçeği öğrenince ne yaparsınız?

Devamı

Tüyleriniz ürperir, Alman olarak utanmakla yetinmez, insanları bu denli alçatıp çaresizliğe itmeyi, hayvanlaştırmayı öngören bir savaş taktiğine isyan edersiniz, faşizmi yeniden mahkûm eder, genç kuşakları derinden duyduğunuz bu acıyla uyarırsınız, öyle değil mi?

Varsayalım ki, öyle değil de, şöyle hareket ediyorsunuz: Derginizde bu olayı; "Gizli İstihbarat Teşkilatı NKWD'nin ilk defa açıklanan belgeleri bir tabuyu yıkıyor: Belgeler ortaya koyuyor ki, Leningrad ablukası esnasında binlerce cinayet ve yamyamlık olayı cereyan etmiştir" başlık ve spotlarla tantanalı bir biçimde ifşa ediyorsunuz. Ve haberinizde yamyamlık olaylarından bazılarını alaylay pullayarak ayrıntılarıyla tek tek anlatıyorsunuz; kalkıp "Leningrad bir ablukaya hazırlıklı olmadığı gibi, tüm ülke

direnşiniz, yansıttığınız gibi şanlı değildi, birbirinizi yemekten bile çekinmediniz bel! demeye getiriyorsunuz.

Şimdi diyebilirsiniz ki, bu kadar da alçaklık olmaz ki! Ama olmaktadır; Der Spiegel dergisinin 29 Aralık 2001 tarihli sayısındaki "Öteki Kırım" başlıklı haberde, bu büyük "gazetecilik olayı" gerçekleştirilmiştir!

İşte, Can Dündar'ın "Nazım belgeseli" de, bu sinsi tarz ve yöntemi kendisine "gazetecilik ilkesi" edinmiş bir "mutfaktan" çıkmadır. Aynı yukardaki Alman gazetecisinin "Stalin orduya zarar verdi" küstahlığı gibi, bizimkinin de şairliği dünyaca kabul edilmiş büyük bir şairinin "vatan haini" olarak sürgüne zorlanması gerçeği orta yerde dururken, ve asil bu gerçek üzerinde yoğunlaşmak gerekli iken, "şairin 'sürgün yılları'na yoğunlaşmak istedim" demesi pek şaşırtıcı değil midir?

Oysa, somut durum nedir? Devlet, Nazım'la ilgili tükürüklerini yalamak zorunda kalmıştır. Peşpeşe, Nazım'ı anma törenleri düzenlenmektedir. Bu koşullarda; 'Yahu Nazım'ın hayatının Moskova dönemi bilinmez pek, bunu bir araştıralım' denildiğinde, eğer demokratsanız, eğer dürüst ve namuslu bir gazeteci iseniz; yanıtınız açık olmalıdır: 'Dur bakalım, neden sürgün yılları? Devlet, Nazım'ın büyük şair olduğunu kabul

zorlamakla; demokrasi mücadelesi açısından küçümsenemeyecek bir mevzinin kazanılacağını bilir; başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı çıkmanın hiç de iddia edilemeyeceği gibi vatan hainliği olmadığını, aksine yurtseverliğin bir gereği olduğunu vb. gerçekleri ortaya koyma olanağını görürsünüz. Bilirsiniz ki, tam da bu iddiayla Nazım'ın eserleri yasaklanarak milyonlarca genç ve yaşlı okur, onu yakından tanıma ve öğrenme olanağından mahrum bırakılmış ya da bu iddianın kışkırttığı önyargıyla onu okumamıştır.

Gel gör ki, Nazım olayı Türkiye'de, "yurtseverler neden bu ülkede vatan haini ilan ediliyor" ekseninde tartışılması gerekirken, CNN tezgahlarında yetmişmiş "gazeteci" çömezleri sayesinde bize "Stalin despotizmi" tartışması dayatılıyor!*

Hayır, tartışacaksak eğer, gerçek bir despotizmi, Türkiye'deki despotizmi tartışmak zorundayız!

(*): Sovyet edebiyatı, yazar özgürlüğü vb. konusuna ilgi duyuyorsanız, Evrensel Basım Yayın'dan yeni çıkan "Yeni Bir Hümanizmaya Doğru - Sovyet Edebiyatı Üzerine" adlı, Antik Yunan uzmanı Andre Bonnard'ın kitabını okumanızda büyük fayda var.

Evrensel'den 2 Şubat 2002

Devrimci yüreklere şifreli şiirler

Aydın Adamoğlu

Mektupların kaybolduğunu, telefonların dinlendiğini bildiğim için bu şiirleri "şifreli" yazdım. Hiçbir şifre makinesi bu kodu çözemez... onları sadece devrimci yürekler deşifre edebilir. Öyle bir anahtarınız saklı mı yüreğinizde?

Bolivya'da, La Higuara köyünün iki gözlü ilkokulunda 9 Ekim 1967 günü CHE'ye son isteği sorulur. Kurşuna dizilmeye çok yakın. O da köy öğretmenini görmek istediğini söyler. Çünkü bağlı olduğu odanın karatahtasında dilbilgisi hatası olan bir kelime yazılıdır.

Öğretmen bayan Julia Cortez gelir ve CHE onun yanlışını düzeltir. (bak. CHE Guevara- a revolutionary life. By Jon Lee Anderson. Sayfa 738)

YARIM ŞİİR

yolunu kaybeden tank, meydanın ortasında durdu.
kapılar sürgülü, kahveler boş ve kilise,
tanrısıyla baş başaydı.

üst kapak açıldı. Asker beline kadar dışarı çıktı.
köyün delisi, kırk aynasını cebinden çıkardı.

tüm sünya, paletlerinin altındaydı artık
tüm dünyayı parmaklarının ucunda oynatabilirdi.
o kadar kolaydı zaferin kazanılması.

zafer işareti yaptı deliye.
deli, aynasını tükürükledi, pantolonunda parlattı
ve koskoca güneşi askerin yüzünde oynattı.

GECEDE YÜRÜYÜŞ

yürümemiz gerek
yaşamamız için
insanca
birlikte
sıra sıra
önümüzdeki bastığı ize basarak
bir kişi yürüncesine
bir gece kadar sessiz... sessiz... sessiz...
kırk zincirlerimizi dinlercesine.

yürümemiz gerek
yaşamamız için
özgürce
birlikte
sıra sıra
umut çiçeklerini sulayacak/
yağmur taneleri gibi düşercesine.
önümüzdeki baktığı yere bakarak
bir kişi bakarcasına
yürür gibi yaparak koşarcasına
kuyruklu yıldız kadar bile iz bırakmadan
bir gece kadar sessiz... sessiz... sessiz...

YURTSUZLUK

bir adam gördüm elsiz ayaksız
tekerlekli sandalyede yaşıyordu.
görmek için beni dörtköşe dünyasında
dörtköşe vücudunu bir nörs taşıdı/
pencere kenarına.
onun toprağında yaşıyordum, onun
yurdunda
göz göze geldik
bana acıdı.
LONDRA

YARIMIŞAR

avucumu açtım. Dilenci sandı.
kuru bir dilim söylev koydu avucuma.
sonra kulağını ağzıma dayadı/
daha nefes alıyormuyum diye.
oysa ben bir damla yağmurunu bekledim/
geçen bulutun.
yarısı güneydeki köküne
yarısı kuzeydeki dallarıma.

TÜCCAR, ARACI, TEFEÇİ VE
SİMSARLARA ÖNERİ

toprağı,
mutluluğu paylaşmayı bilmeyenler paylaşır.
biri gönülle paylaşılır sevgi
biri avuçla doyurulur göz.

Cenevre'ye gitmek yerine
bir ilkokula gidin birlikte.
papatyayı göreceksiniz
nasıl paylaştığını toprağı nergisle.
yere çizilmiş "bir ayak"a bakın
kare kare parsellenmiştir ama
bütün çocuklar oynuyor üzerinde.

ve dikkat edin
oynaya oynaya nasıl kaybolduğuna
çizgilerin.

KUŞ DİLİ

yazz... yaz... yazzz...
diye bağırdı kırlangıçlar
ben de, yaz geldi sanırdım
cehalet işte.

onlar gider gitmez fırlardı
keklik şinyadan
vur! derdi kanatlarıyla
vuuurrr!

bak, bak, bak, derdi karga.
döner bakardım.
adam kürsüde yalan söylerdi.
sonra omuzlarını kaldırırdı elektrik telinde
arkasını dönerdi.
ben de.

BANDONUN GEÇİŞİ

küçük kız bebeğini uyutamadı sekide
o akordu bozuk bando yine geçiyordu
bebeğinin kulaklarını kapadı.
ballarıyla yüzünü örttü hurma.
ev, gözlerini sildi
perdeleriyle.

YURTTAŞIM DÜŞMAN

aysız bir gecede
sürünerek telleri geçeceğim.
paslı maşrappalar, "tın" bile demeyecek
boğma telini geçirirken boğazına
"YAŞASIN KIBRIS" diye bağırsan
ben ne diyeceğim?

İbrahim AZİZ

Gündoğumu

Sabahın serin yeline saldım
gündoğumunu,
zamanı kırmızıya boyadım
ve gökyüzünün mavisine çaldım
kızıl rengini.

Genlincikler uyandı
Nadasın ekime yatan
dölyatağında
pağatılar kucaak kucağa.

Geceler uyudu
sabahlar uyandı,
güneşin şavkı çaldı
yıldızların titrek gözlerinde
uykuya çekilirken geceler.

Dolunayın benzi soldu
gündoğumunda
uykudan uyanırken sabahlar.

Bir kırmızı alev düştü
günbatımına
güneşin sınırsız yüreğinden,
bulutun boz rengine kanatlandı
rüzgârla
bir boydan bir boya,
karanlıkta sönüp kayboldu,
kucak açarak
gündoğumuna.

Silah almadım

Silah almadım elime
yurt için
yurttaşa karşı
akıntıya kapılarak
bir yaprak gibi su yüzünde,

mantıkla dost oldum
her zaman
el ele,

takkeleri büyük
kafaları küçük
ve kof
mantıksız silah simsarlarına
teslim etmedim
hiçbir zaman ruhumu.

kelepçe vurulmak istendi
düşüncelerime
telörgüler serildi yollarıma.

YILLARDIR SÜREGELEN SORUNLARINA VE DEVLETİN DUYARSIZLIĞINA RAĞMEN;

GENÇLİK DİRENİYOR

DAÜ-KÖB'ün 14 Şubat'ta Harçların yıllık askari ücretin yarısını geçmemek kaydıyla TL üzerinden ödenmesi, Eğitim planlaması ve DAÜ yönetiminin şeffaflaşması amacıyla başlatmış olduğu 5 günlük çadır eylemi 20 Şubat Çarşamba günü saat 13.00'de AKM'nin önünde Başbakanlığa olan yürüyüşle devam etti.

Öncelikle DAÜ'lü öğrencilerin, herkesin sustuğu ve umutların Denktaş ve Klerides'e terk edildiği bir dönemde, neredeyse uçan kuşun dahi çözümle ve AB ile daha uzağa kanat çırpacağını söylediği bir dönemde yaptıkları eylemi büyüklüğüne- küçüklüğüne bakmazsınız, eksikliklerine rağmen, cesaret verici ve onurlandırıcı bir hareket olarak değerlendiriyorum.

Yalnız gelişimin ve gençlik hareketinin geçmişte birlik mücadele ederek neleri başardığını göz önünde bulundurarak, sadece DAÜ'lü yada sadece öğrencisi değil, Near East'lisi, Kıbrıs Üniversitesi'li, Kürdü, Arabı, Kıbrıs'lısı, Türkiye'lisi ve Emekçisiyle egemenlere karşı ortak mücadelenin yollarının bulunması zorunluluğuna inanıyorum. Çünkü sistemin amacı her türlü örgütlülüğü dağıtmak insanları sorunlarıyla ilgilenbirmeyengüldürmeye koyun yapmaktır.ve bunu yaparken her türlü farklılığı kullanıyor. (özellikle dini, milli) İşte bizim bunlara karşı daha fazla insanlık ve mücadele bayraklarımızı yüksetmemiz; ve bu bağlamda "Doğacak günün bize neler getireceğine bizler karar vermeliyiz." DAÜ'lü EKİM GEÇLİĞİ

KüreselleşME

Ernest Hemingway, bir
öyküsünde, istasyonda bekleyen
genç kız ile adamı konuşturur :

"-tüm dünya bizim olabilir.
-hayır olamaz.
-her yere gidebiliriz.
-gidemeyiz. o, bizim değil artık.
-evet bizim.
-hayır değil. bir kere onu alırlarsa,
bir daha geri
alamayız.
-ama daha onu almadılar ki!
-bekleyip göreceğiz..."
-milyonlarca insan,
istasyondayız. bekleyip görmek
yerine, makası değiştirirsek,
"bizim dünyamız"a gideceğiz.

KIBRIS TÜRKLERİ VE NAZIM HİKMET

(geçen sayıdan devam)
Nazım Hikmet'in Derviş Kavazoğlu'na gönderdiği mektuplar.

Birinci mektubunda:
"Türkiye'de çıkan gazetelerin büyük çoğunluğunun Amerikan emperyalizminin aleti olduğunu, Amerika'dan para alıp Amerikan propagandası yaptıklarını ve bu gazetelerin Kıbrıslı Rumlar için yazılanların doğru olmadığını açıklayarak şu önerilerde bulunuyor:

1- Siz de Kıbrıs'ın sömürge idaresinden kurtulması için çalışınız. Kıbrıs'ta yaşayan insanlara kendi kendilerini idare etmek hakkı tanınmalıdır. Kıbrıs'ı emperyalistlere üs olmaktan kurtarmak için çalışan Rum emekçileri ile çatışmayı bırakınız. Aynı amaç uğrunda ve aynı safta savaşınız.

2- Halen insanlık düşmanlarının elinde bulunan ve suçsuz insanların üzerine ölüm yağdıracak büyük bir savaş gemisi haline sokulmaya çalışılan Kıbrıs Adasının bir dostluk ve barış gemisi olmasına çalışınız. Bu, ancak Yunanlı emekçiler ile işbirliği yapmanızla mümkündür. Böyle hareket ederseniz Türkiye'deki faşistlerin ezmeye çalıştığı emekçi kardeşlerinize de yardımcı olabilirsiniz..."

Gördüğün gibi Nazım Hikmet, Kavazoğlu'na yazdığı ilk mektubunda açıkça "Enosis'i destekleyen" diye yazmasa bile bunu dolaylı şekilde telkin ettiği görülüyor. Biz Kıbrıslı Türkler için Kıbrıs'ta yaşayanlara Self Determination hakkının verilmesi ile, Enosis arasında ne fark var? Rumlar sayıca çoğunlukta oldukları için "kendi kaderini tayin etme" oylamasının hemen ardından Kıbrısın Yunanistana ilhakı gerçekleşmeyecek mi?

Nazım Hikmet'in Kavazoğlu'na ikinci mektubu ise, daha cüretkâr ve daha kötü. Kıbrıs'taki gerçek durumdan habersiz olan Nazım, bu kez açık açık "Enosis'i destekleyiniz" diyerek şöyle saçmıyor:

"...Kıbrıs'ın anası Yunanistan ile birleşmesini engellemeyiniz. Böylece Kıbrıs savaş kundağlarının zirhlisi haline gelmekten kurtulacaktır. İşte o zaman Ada üzerinde yaşayan Türk ve Yunan Kıbrıslılar mutlu olacaklardır..."

Sevgili Nevzat Ağabey, Bildiğiniz gibi Kıbrıslı Rum komünistlerin buradaki yayın organı Neos Demokrates gazetesidir. Kıbrıs meselesi Birleşmiş Milletlerde görüşülürken Neos Demokrates, diğer Rum gazetelerinden farklı bir yayın yaptı. Enosis sözcüğünü hiç kullanmayarak, hep "Self Determination" sözcüklerine ağırlık verdi. Yunanistanla birleşmek yerine, Kıbrıs halkının İngiliz sömürgecilerin elinden kurtulması tezini savundu.

Ben Rumca bilmediğim için AKEL'in yayın organının neşriyatından pek haberdar olamamıştım. Kavazoğlu bana bazı Neo Demokrates gazetelerini verince, işaretlediği yerleri Halkın Sesi'nin Rumca tercümanı Hüseyin Hes'e Türkçeye çevirttim. Bir görsen adamlar neler neler yazmışlar.

Senin eski patronun Fevzi Ali Rıza tarafından da eleştirilen o üç kişilik "Kıbrıs Türk heyeti" yerden yere vuruluyor. Bu üç kişinin Kıbrıslı Türkleri dış ülkelerde temsil edemeyeceği çeşitli örneklerle kanıtlanmaya çalışılıyor. Örneğin "Türk İnkılapçılar Cephesi" adına yayınlanan bir bildiride bu üç adamın Kıbrıs'ta yaşayan Türk işçilerini ve solcuları temsil etmediği duyuruluyor. Bu arada Neo Demokrates gazetesinde AKEL Partisinin "Türk Kolu" imzası ile yayınlanan "Emekçi Kıbrıslı Türklerin Beyannamesi" başlıklı bildiride, Nazım Hikmet'in Kıbrıs Türklerine hitap eden mektubundaki bazı cümleler ele alınarak ahkâm kesiliyor!...

Aynı bildirinin bir yerinde, Ada Türkleri ile Ada Rumları aynı gaye uğrunda birlikte çalışmaya davet edilerek "AKEL Partisinin Türk-Rum farkı gözetmeden Kıbrıs'ta yaşayan bütün emekçilerin haklarını savunacağı" iddia ediliyor.

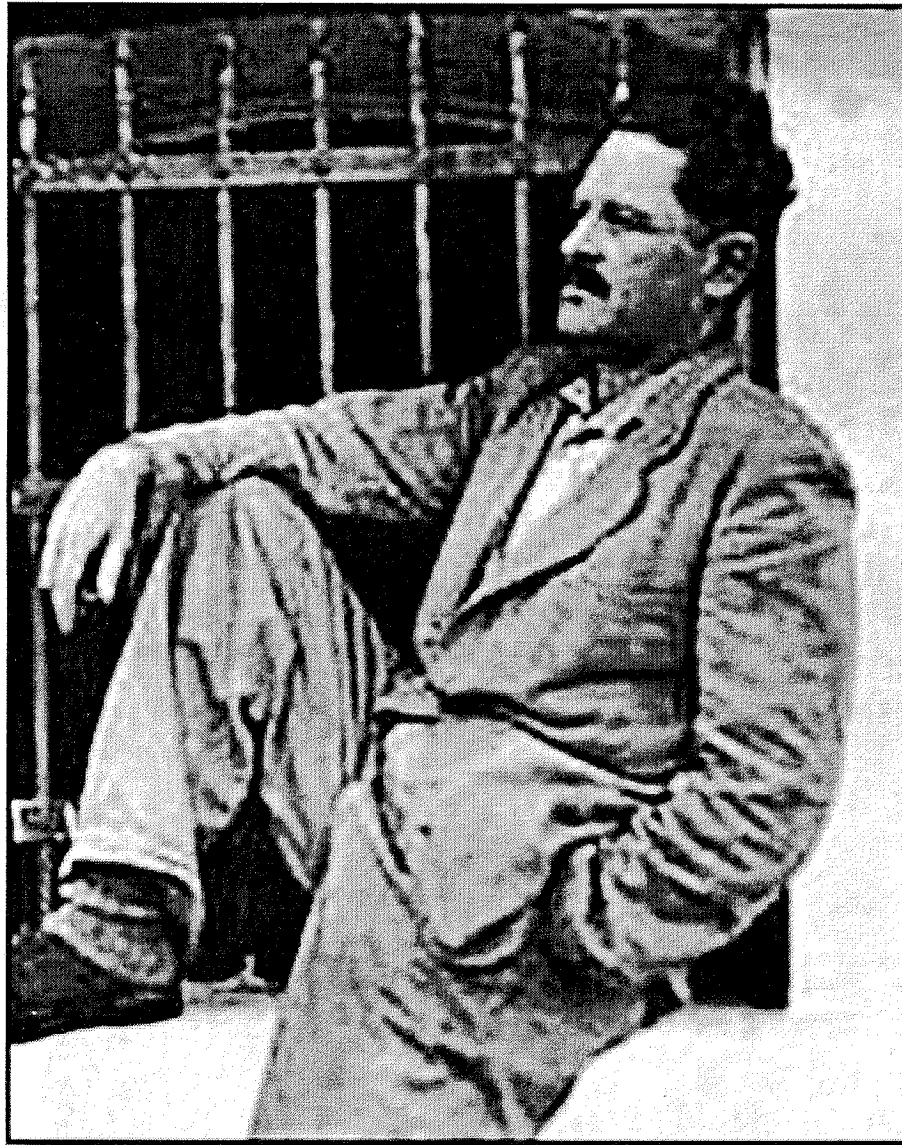
Yine AKEL Partisi tarafından 24 Aralık 1954 tarihinde neşredilen ve "Son Olaylar Dolayısıyla Görüşlerimiz" başlığını taşıyan beyannamede "Ada halkına Self-Determination hakkının verilmeyişi" eleştirilerek şöyle deniyor:

"Kıbrısta yaşayanlara bu hak verilmedikçe sömürge idaresi altında ezilmeye devam edeceğiz. İngilizler Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türkleri birbirleriyle kavga ettirerek 'böl ve

idare et" siyasetlerini sürdürecektir. AKEL Partisi insanlar arasında din, dil, milliyet farkı gözetmiyor. Biz Kıbrıslı Türklerle dostça elimizi uzatıyor ve bu Ada üzerinde birlikte kardeşçe yaşamayı teklif ediyoruz. Bizi birbirimizle kavga ettirmeye çalışan sömürgeci çığırkanları telin ediyoruz."

Kıbrıs Türk Heyeti Başkanı Faiz Kaymak'ın sık sık tekrarladığı "Biz mevcut statükonun devamından yanayız" sözlerini alaya alan bildiride, ayrıca Nazım Hikmet'in "Dünya gençliğine hitaben yayınladığı" bir mesajından bazı cümleler aktarıyor Neo Demokrates gazetesi...

Sanıyorum bu tür neşriyattan Türkiye'de kimsenin haberi yoktur. Biz Kıbrıs meselesindeki gelişmeleri, yalnız bir pencereden izliyoruz. Oysa bu tek yönlü izleme yanlış sonuçlar getirebilir. Zamanında almamız gereken tedbirleri geciktirebilir.

Bence, 1954 yılının Eylül ayında Birleşmiş Milletlere götürülen Kıbrıs meselesinin Genel Kurul gündemine alınmayışına sevinerek, bunu bir zafer kazanmış gibi kutlamamız yanlış. Çünkü Yunanistanın önü açılmıştır. Şimdi konuyu yeniden 1955 Eylül ayında Birleşmiş Milletlere götürme hazırlığına girişiler. Diyeceksin ki, 1955 yılında da aynı hezimete uğrayacaklar... O zaman 1956'da, 1957'de, 1958'de yine Birleşmiş Milletlere gideceklerdir. Korkarım ki bu gidiş gelişlerin birinde isteklerini kabul ettirerek Türkiye'yi zor durumda bırakacaklardır.

O halde yapacağımız en doğru iş, bu Yunan inadını etkisiz kılacak bir çalışma içine girmektir. Her dört beş ayda slogan değiştirmekle hiç bir şey elde edemeyiz. Kendimize Yunanlılar gibi değişmeyecek bir hedef saptamamız gerekiyor. Bilmem böyle düşünmekte haksız mıyım?" (s.793-796)

MESAJA GÖSTERİLEN TEPKİLER

Yavuz, Halkın Sesi gazetesinin 23 Nisan 1955 tarihli nüshasında yer alan köşesinde "Vatansız bir şair" başlığı altında şunları yazmaktaydı:

"(Nazım Hikmet) İşte bu kızıl şair, çanak yaladığı Moskof diyarından, Kıbrıs Türk halkına hitaben buradaki Rum komünist

yoldaşlarına bir mektup göndererek Rumlarla iyi geçinmemizden, onların milli davalarını desteklememizden, Kıbrısta ezelden beri Rumların çoğunluk teşkil ettiğinden ve bu ada baştan başa Yunan eserleriyle dolu olduğundan dem vurmuş ve bize akıl hocalığı yapmağa yeltenmiştir! ...Kıbrısın baştan başa Yunan eserleriyle dolu olduğunu söylemiştir ki, bundan daha katmerli bir cehalet örneği olamaz."

Özker Yaşın da, yine Halkın Sesi gazetesinde, 30 Nisan 1955 tarihinde kaleme aldığı "Esas maksada gelelim" başlıklı köşe yazısında aynı konuya değinmekte ve şöyle demektedir:

"Efendim, son günlerde bir "Nazım Hikmet'ten gelen mektup" dalgasıdır çıktı. Komünist şair Kıbrıslı Türk kardeşlerine (!) bir mektup yazarak ilhak mücadelesinde Rumlarla birleşmelerini tavsiye ediyormuş. Bu mantık karşısında insanın "pas!" diyeceği

Ahmet An

öğretmen vazifeden alınmıştı. Öğretmenin boş olarak kaldığı bu müddet içinde Kıbrıs davasında Türkiye görüşü aleyhinde bulunduğu da sabit olmuştur. (16 Haziran 1955 tarihli Hürsöz, Ethnos'tan aldığı bir haberde, onun enosis'i desteklemekte olduğunu yazacaktı.) Günden güne artan faaliyeti karşısında Kıbrıs valisi Sir Robert Armitage harekete geçmiş ve 13 Aralık 1954 yılında 24 saat içinde adayı terke mecbur tutmuştur. Bu durum karşısında Hasan Tanrıku, Kıbrıs'ta bulunan komünist Akel Partisine sığınmış ve bu parti ileri gelenleri tarafından Larnaka'dan İtalya'ya giden bir yağ gemisi ile Napoli'ye kaçırılmıştır. 6 aydan beri Avrupa'nın muhtelif şehirlerinde dolaşan Tanrıku, bundan 15 gün evvel İstanbul'a gelmek imkanını bulmuştur. Kendisinin yurt içinde ve dışında faaliyetini takip eden siyasi polis, onu dün tutukladı."

KİBROS'TA TANRIKUT'LA İLGİLİ BİR DEĞERLENDİRME

Halkın Sesi gazetesi, 21 Haziran 1955 tarihli nüshasında şu haberi aktarmaktaydı: "Kibros gazetesi, Kıbrıs Türk Lisesine Ankaradan öğretmen gönderilen Hasan Tanrıku'un ada Rumlarıyla işbirliği yaparak Enosisi desteklediği haberini ele almakta, Hasan Tanrıku'u gözleri taassupla kararmıyan aydın bir insan olarak vasıflandırmakta ve günün birinde vatandaşlarının kendisini "temiz vatanperverliğinden ve manevi üstünlüğünden" dolayı saygıyla anacaklarını iddia etmektedir."

KIBRIS TÜRKLERİNE GÖNDERİLEN TKP BİLDİRİLERİ

İnkılapçı gazetesi, 18 Ekim 1955 tarihli (Sayı:6) nüshasında Kibros gazetesinden şu haberi aktarmaktaydı:

Kanun dışı olan TKP geçen gün İstanbul'da yayınlanmakta olan gazetelerin arasında sıkıştırılı olarak Kıbrıs Türk halkına bir beyanname göndermiştir. Bu beyannamede Menderes'in, Kıbrıs halkının mukadderatı tayin hakkının aleyhinde olmasını şiddetle tenkit etmektedir..."

25 Ekim 1955 tarihli Halkın Sesi gazetesi de, aynı konuyla ilgili olarak şu haberi vermektedir:

"Kibros gazetesi, ön sayfasında, Türkiye Komünist Partisinin İstanbul gazeteleri içine sararak, Kıbrıs Türklerine beyannameler gönderdiğini bildirmektedir. "Türkiyedeki komünist partisinin gizli faaliyetlerinin ilk nişanesi" olan bu beyannamelerde Menderes hükümetinin Kıbrıs meselesine karşı takındığı tavır şiddetle tenkid edilerek, Kıbrıs'ın kendi mukadderatına hakim olmak hakkı desteklenmektedir. Türk hükümetini Kemal Atatürk tarafından kurulan Türk-Yunan dostluğunu yıkmakla itham eden aynı beyannameleri, İstanbul ve İzmir hadiselerinin mesuliyetini de yine Türk hükümetine yüklemektedir. Son olarak örfi idarenin kaldırılarak tankların Türk şehirlerinden geri çekilmesi talep edilmektedir. Beyannamelerin altında "Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi" imzası görülmektedir."

NAZIM HİKMET'TEN KIBRIS TÜRKLERİNE MESAJ

Halkın Sesi gazetesinin 11 Kasım 1955 tarihli nüshasında şöyle denmektedir:

"Solcu Aneksartitos gazetesi, Varşovada yapılan Beşinci Dünya Gençlik Festivalinde Nazım Hikmet ile buluşan Mihail Olimpos'un bu "büyük Türk şairi" ile yaptığı mülakatı anlatan makalesini neşretmektedir. Olimpos, Nazım Hikmet'e Kıbrıslı bir Türk muharriiri tarafından yazılmış bir kitap verince, Nazım Hikmet çok sevinmiş ve demiştir ki: "Kıbrıs Türk aydınlarına söyle, daima yazsınlar. Yalnız yazarken halkı unutmasınlar."

Nazım Hikmet, Kıbrıs'taki Türk ve Rum cemaatları arasındaki bağları kuvvetlendirmeye yardım için elinden gelen her şeyi yapmağa hazır olduğunu söylemiş ve Kıbrıs halkına şu mesajı göndermiştir:

"Kıbrıs hüriyeti için Türk ve Rum cemaatinin yaptığı mücadele Kıbrıs halkının

geliyor...Solcu Demokradis'in yazarı A.Baltas..."Ben" diyor, "Pragtan geçerken Nazım Hikmetle görüştim. Sizin bizimle birleşmenizi ve Kıbrısın Yunanistana ilhakı için mücadeleyi etmenizi tavsiye ediyorum."

Yavuz, 3 Mayıs 1955 tarihli Halkın Sesi'nde çıkan "Görmedim ki yazayım" başlıklı yazısında, kendisini eleştiren Demokradis yazarına şu yanıtı vermektedir:

"Ben, o vatansız şair Nazım Hikmeti tahkir etmişim! Ben şimdiye kadar, Türk ve Rumların dostluğu hakkında tek bir yazı yazmamışım! Ben, şovenistlikle, müsamahasızlıkla tanınmış birisiymişim! Geçen gün Nazım Hikmet hakkında çıkan bir yazımı hedef tutan Baltas cenapları, Demokradis gazetesinde ismini zikrederek benim için bunları yazdı işte."

TANRIKUT İSTANBUL'DA TUTUKLANDI

Hürsöz gazetesinin 10 Haziran 1955 tarihli nüshasında çıkan ve gazetenin İstanbul'daki hususi muhbirinin gönderdiği haberde şöyle denmektedir:

"1953-54 ders yılında Kıbrıs'taki Türk Lisesi Edebiyat öğretmeni Hasan Tanrıku'un sınıfta komünizm propagandası yaptığını iddia etmişler ve yapılan tahkikat neticesinde

saadeti ile dünya sulhu uğruna girilen müşterek bir mücadeledir."

TANRIKUT HAKKINDA DAVA AÇILDI

3 Temmuz 1956 tarihli Halkın Sesi gazetesinde şu haber yer almaktaydı: "Kıbrıs Türk Lisesinde öğretmenlik yapmış olan Hasan Tanrikut hakkında Türklüğe ve hükümetin manevi şahsiyetini tahkirden dava açıldı, iki şahit dinlendi."

NAZIM HİKMET'İN KIBRIS HALKINA MESAJI

Halkın Sesi gazetesi, 11 Eylül 1958 tarihli nüshasında şu habere yer vermektedir:

"Dünkü solcu Haravgi gazetesi, Nazım Hikmet'in Kıbrıs halkına bir mesajını neşretmektedir! Bu mesajında Kıbrıs halkına "Rumlar, Türkler, Kıbrıslı kardeşlerim ve kızkardeşlerim" diye hitabeden Nazım Hikmet, Rumlarla Türkleri, "müstemlekeçiliğin Kıbrıs'taki son izlerini de silmek için beraberce mücadele etmeğe" davet etmekte ve şöyle demektedir:

"Adanızı bir cennet veya bir cehennem haline getirmek sizin elinizdedir. Ben, Yunanistan ve Türkiye'yi sevdiğim kadar sizin adanızı da seviyorum. Sizin adanız, Yunan ve Türk milletleri arasındaki dostluk bağlarını kuvvetlendiren bir halka olmalıdır."

ÖZKER YAŞIN'DAN BİR NOT

Özker Yaşın, "Nevzat ve Ben" adlı kitabında şu bilgi notunu vermektedir: "6/7 Eylül davasında, Nazım Hikmet'in Moskova'dan Kıbrıslı Türk sendikacı Derviş Kavazoglu'na gönderdiği ve Kıbrıslı Türklerin "Enosis'i desteklemelerini" isteyen iki mektup, belge olarak kullanılmıştır." (İstanbul 1997, s.576)

TKP'NİN ENOSIS'İ DESTEKLEYEN POLİTİKASINI BAZI TKP'LİLER ELEŞTİRMİŞTİ

Türkiye Komünist Partisi (TKP) üyesi olan Vartan İhmalyan, 1989 yılında İstanbul'da Cem Yayınlarında çıkan "Bir Yaşam Öyküsü" adlı anılarında, TKP'nin diğer konularla ilgili politikaları yanında Kıbrıs politikasını da eleştirirken şunları yazmaktaydı:

"İdareci kadroları, çalışan kadrolara parti görüşünü yazılı olarak zamanında vermediği, tartışmaların çoğunun bu yüzden doğduğunu öğreniyoruz. Elimizdeki raporlardan anlaşıldığına göre, başlıca tartışma konuları 27 Mayıs hareketi, Anayasa, Halk Partisi'ne karşı alınacak tutum, sarı sendikalarla karşı taktik, sosyalist memleketlerin başarıları ve komünizmi nasıl propaganda etmek gerektiği gibi konular ve Kıbrıs politikasındaki tutumdur. Kıbrıs politikası hakkında verilen izahat da kandırıcı

değildir. Kıbrıs meselesinde grubumuz, parti görüşü diye sunulan görüşe katılmıyor. Proletearya enternasyonalizmine uyalım derken ENOSIS'i desteklemede Türk proletaryasının ve halkının psikolojisinin hesaba katılmadığı, önderliğin bu görüşle partiyi kitleden tecrit ettiği inancındayız. Dış Büro'nun bu görüşü Sovyet görüşüne de uygun değildir." (s.228)

TKP'li Bilal *en, 24 Eylül 2000 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan ve Serdar Kızık ile yaptığı bir söyleşide, 1960'lı yılların başında TKP'nin "Bizim Radyo"sunda çalışmaya başladığı zaman, radyoda çalışan yoldaşlarına, Radyonun belli konulardaki görüşlerine katılmadığını söylediğini anlatmıştır:

"Radyoda Zekeriya Sertel, Sabiha Sertel, Nazım Hikmet çalışıyorlardı. O zaman Marat (=İsmail Bilen) Zekeriya Sertel'i istemiyor, onun yorumlarını sevmiyor. Sonuç olarak Zeki (Baştımar) Sofya'ya geldikten sonra, Berlin'e gittim ve radyoda çalışmaya başladım...Radyoda diğer yoldaşlarla konuşmaya başladım; "Baştan beri 27 Mayıs'ın anti propagandasını yapıyorsunuz, faşist darbe diyorsunuz. Anayasa Mussolini İtalyası'ndan kopya edilmiş, diyorsunuz. Kıbrıs'ta Enosis diyorsunuz. Benim bunlara aklım ermiyor" dedim. Bunların hepsi düzeltilmeliydi. O zaman Sofya Radyosu da, Moskova, Budapeşte Radyosu da, Bizim Radyo gibi aynı yorumları yapıyordu. Sanırım Marat'ın yaklaşımıyla, Moskova ne demişse, öyle oluyordu. "Bu yaklaşımları değiştirmek gerekir" dediğimde, ki o günlerde aramızdan su sızmiyordu, biraz tersler gibi konuştular. Şimdi biz Kıbrıs konusunda doğruyu savunursak, Yunanlı Komünistleri küstürürüz, enternasyonal anlayışa uymaz, diye bir şeyler söyledi Marat. Sonuç olarak, biz bunu kendi aramızda konuşalım, ondan sonra kendi aramızda konuşalım demem işe yaramadı..."

İlk önce şu Kıbrıs politikasının yeniden değerlendirilmesini istedim. Çünkü gerçekte n

açmazdaydık. Sovyet, Yunan, İngiliz ve bizim KP'nin ortaklaşa bir toplantı yapmasını önerdim. Sovyetler, Enosis'e sıcak bakıyordu. Kendi kaderimizi kendimizin belirlemesi gerektiğini de vurguladı. Zeki sustu. Aram (Pehlivanyan=Ahmet Saydam) ve Marat da sustular.

Baktım itiraz yok, o zaman toplantının protokolünü yazan Gül Togay'a, bunu karar olarak geçirmesini söyledim. Yazıldı, ama sabah Zeki geldi, "Bilal çok hata yapmışız" dedi. Yunanlıların bizi milliyetçilikle suçlayacağını savundu. Ama directim, bundan böyle bu radyoda Enosis savunulmayacak diye."

Oysa ki bugün Dünyada halk demokrasilerinin ilerlediği bir zamanda Türk ulusunun göz bebeği olan büyük şair Nazım Hikmet'in Cumhuriyet yönetiminin yasalarına aykırı olarak zindanlara atıldığını görüyoruz ki Kemalist Türkiye'nin ceza yasaları buna müsaade etmemektedir.

Nazım Hikmet dünya çapında yüzümüzü güldüren, göğsümüzü kabartan ve bütün Avrupa sanatçılarının takdirle andıkları büyük bir şairimizdir. Ve Kıbrıs Türk işçileri onunla övünmektedir. Cumhuriyet yönetiminin yasaları böyle bir cezanın kesilmesine izin vermediği halde Askeri Mahkeme onu 28 yıl 4 ay gibi uzun bir hapis cezasına mahkum etmiştir ki, bu büyük bir adaletsizliktir. Bu adaletsizliği yapanlar, Türk ulusunun seve seve kanını dökmüş olduğu amaca ihanet ediyorlar. Yasaya sonradan eklenen madde gereğince, Nazım Hikmet yalnızca 5 yıl hapse mahkum edilebilirdi ki bu büyük şair 12 yıldanberi mahpusdur.

Biz Kıbrıs Türk işçileri, Cumhuriyet yasalarına aykırı olarak Nazım Hikmet'in 28 yıl 4 ay mahkum edilmesinden dolayı büyük bir üzüntü içindeyiz ve mevcut yasaya aykırı davranarak böyle bir karar verdiği için askeri mahkemeyi protesto ederiz. Kıbrıs Türk işçileri, büyük şair Nazım Hikmet'in hemen serbest bırakılmasını yüce kişiliğinden istemektedir.

Türkiye Büyük Millet Meclisi Türkiye'de gerçekten bir demokrasi, Cumhuriyet yönetimi var olduğunu savunuyorsa, hemen Nazım Hikmet'in serbest bırakılması için karar almalıdır. İşbu isteğimizin yüksek mahkemeniz tarafından yerine getirileceğini ümit eder ve Kıbrıs Türk işçilerinin en derin sevgi ve saygılarını size bildirmeyi bir borç bilirim.

Saygılarımla,
(İmza)

Ahmet Sadi Erkurt
Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri
Genel Sekreteri
Elli Sokağı No.2
Lefkoşa-Kıbrıs"

g e r ç e k t e n

g e r ç e k t e n

SIYASAL VE EKONOMİK ÇIKMAZ

Ülkemizdeki militarist yönetimin baskıları o kadar çekilmez bir hal aldı ki bundan sadece işçi sınıfı ve çalışan kesimler değil, büyük burjuvazi de rahatsız olmağa başladı, o kadar ki büyük burjuvazinin örgütü Kıbrıs Türk Ticaret Odası kuzey Kıbrıs yönetimine karşı yabana atılmayacak eleştiriler getirmeye başladı.

Yıllardır "çözumsuzlük çözümdür" siyasetiyle uzlaşmaz çizgisini sürdüren parlementer maskeli askeri rejimin halktan gizli olarak yürüttüğü siyasi ve ekonomik politikaların kıbrıs türk toplumunu ekonomik iflasa ve siyasi karanlıklara sürüklediğini artık herkes görüyor. Büyük burjuvazi de çözumsuzlük çözümdür diyerek devekuşu politikası gütmekle iflastan kurtulamayacağını, toplum olarak tam gaz granit bir duvara çarpmak üzere olduğumuzu nihayet anlamaya başladı!

Ne demek istediğimi açıklamadan önce ülkemizdeki büyük burjuvazinin niteliğine kısaca değinmek istiyorum. Bizdeki büyük burjuvazi nevi şahsına münhasır bir yapıya sahip. Sanayi burjuvazisi olmaktan çok komisyonculukla uğraşan ticaret burjuvazisinin ağırlıkta olduğu büyük burjuvazimiz, ülkesinin hakimi olmayan bir sınıftır.

Ne ülkenin, ne devletin, ve ne de bu devlete ait en küçük bir kurum ve kuruluşun kontrolüne sahip olamayan burjuvazimizin tek marifeti, 'demokrasi ve serbest piyasacılık' rollerini icra etmesinin karşılığında kendisine lütfedilen ticaret yapma fırsatını kullanmak, kolay ve tatlı karlarına karşılık ülkenin gerçek hakimlerine şükran çekmektir. Ancak görülen o ki beni sokmayan yılan bin yaşasın diyerek yıllardır ülkemizdeki Anglo-amerikan planlarını ve bunlara ilişkin Ankara manevralarını görmezlikten gelenleri de yılan nihayet sokmaya başlamıştır!

KTTO da sıkıntılara dayanamayıp feryadı basmıştır. Çünkü Kuzey Kıbrıs'ın gerçek hakimi olan militarist derin devlet ağırlıklı Ankara yönetiminin 27 yıldır uyguladığı politikalar Kıbrıs Türk ulusal topluluğunu topyekün iflasın eşiğine getirmiştir.

Yıllardır ülkemizde muhalefet partileri CTP, TKP, YBH'nin sol adına savunduğu ve aslında içerik olarak sol bile olmayan burjuva demokratik talepleri artık savunması gerekenler savunmaya başladı. Yani burjuva demokratik talepler burjuvaziden gelmeye başladı. Gelsin. Böylesi daha iyi. Varsın onlar kendi işlerine baksınlar biz de kendi işimize. Bizim işimiz işçi sınıfının sadece Kıbrıs'taki değil tüm dünyadaki mücadelesine katılmak, insanlığın Dünya nimetlerini adil bir tarzda yararlanabileceği yeni bir paylaşım sisteminin gerçekleşmesi için, yani sosyalizm için, mücadele etmek olmalıdır. Bırakalım burjuvazi kendi dertlerinin peşine kendisi düşsün. Kuşkusuz, bizim mücadelemizi ileri götüreceği her yerde burjuvaziye destek vermekten de kaçınılmayacağız.

Geçtiğimiz mayıs ayında KTTO yönetimine gelen yeni yönetim kurulu yıllardır bu kurumun başına çöreklenmiş Salih boyacı ve ekibinin teslimiyetçi çizgisinin ötesine geçmeyi ve utana sıkıla da olsa toplumun yaşamakta olduğu politik ve ekonomik iflası gözler önüne sermeye başlamışlardır.

Ne diyor KTTO yöneticileri? Makro ekonomik sorunlar politik ve demokratik sorunların birliğinde ele alınmasıyla ağırlık ve ekonomik refah düzeyi yakalanır.

Bu nedenle çözumsuzlük çözümdür diyenler doğru söylemiyor!

Ekonomik krizden çıkış ancak ekonomide ve siyasette yeniden yapılanma ile mümkündür.

Toplumdumuzun tüm kesimlerinin(!) refahını yükseltecek tek yöntem olan serbest rekabete dayalı açık piyasa ekonomisinin istikrarlı bir ortamda uygulanabilmesi için ülkemizde demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü kaçınılmazdır.

Bugüne dek bizde ekonomi hiçbir zaman ekonomik mantıkla yürütülmedi! En azından serbest piyasa mantığı ile

Sosyalist Gözlem

Özdemir
Göçer

yürütülmedi. Popülist siyasetlerle ekonomi yapıldı.

Bu ülkede devlet işadamlarını dinlemiyor. Özel sektör devlete rakip olarak algılanıyor. Çünkü, bu ülkenin devleti bu ülkenin kaynaklarından beslenmiyor. Devletin her yıl verdiği 18/19 trilyon bütçe açığı TC tarafından kapatılıyor.

Türkiye ile doğru ekonomik entegrasyon gereklidir. Türkiye ile gizli olarak yapılan ticari anlaşmalara bir son verilmelidir. Çünkü bu anlaşmaların gizli olmasını gerektirecek bir neden olmaz. Eğer varsa Türkiye için bağlayıcı olan uluslararası anlaşmalar nedeniyle uygulanamazdır. Uygulanması olanaksız gizli anlaşmalarla ekonomik sorunlarımız çözülemez.

TC yöneticileri bu anlaşmaların uygulanamayacağını biliyorlar. Buna rağmen bize doğruyu söylemiyorlar. Politikacılar suçu bürokratlara bürokratlar da politikacılar atıyor; ama sonuçta sorunlar çözülmemiyor.

Bu ülkede rekabet yasası yok. Bu nedenle Askeri kantinlerin yarattığı haksız rekabet önlenmiyor.

Hepimiz kendimizi AB kriterlerine hazır hissetmeli ve ona göre hazırlık yapmalıyız.

KTTO'nun feryatları özette bunlar. Çoğu kez bizim 'sol' muhalefet partilerimize taş çıkartacak tesbitler ve eleştiriler.

Ne yazık ki ticaret odası bir yandan bu haklı eleştirileri yaparken öte yandan da deve kuşu politikasını sürdürmektedir. Eleştirdikleri tüm olumsuzlukların temelinde yatan Ankara -ordu-Denktaş faktörlerine şükran ve yağ çekmeye devam ederek yaptıkları eleştiriler aslında eleştiri olmaktan çıkıp bu ülkenin hakim güçlerine karşı bir yakarış dönüşüyor.

Nitekim içine düştükleri çıkmazın kendileri de farkında:

Ankara KKTC'den mal ithalatına çeşitli engeller koyuyor. Bizim sağlık sertifikalarımızı tanımıyor. Çünkü tanırrsa AB ile imzalamış olduğu anlaşmalar ters düşecek. Bizimle yaptığı protokoller de bu nedenle gizli yapıyor. Çünkü sonuçta bunların işlerlik kazanamayacağını biliyor. Günün sonunda bizimle uğraşmaktan bıkan Ankara bize "balık tutmayı boşverin, alın size verdiğimiz balığı yeyin ve oturun" diyor.

Evet KTTO tüm bunları görüyor. Ama çözüm üretmiyor, Ankara'ya yalvarmaktan başka ve Kıbrıs sorununun çözümünü umut etmekten başka!

Türkiye tanıdığını iddia ettiği KKTC ile spor müsabakaları yapamadığı gibi alış veriş bile yapamıyor. Ama Kıbrıs Cumhuriyeti olarak resmen tanıdığı Rum kesimi ile spor da yapıyor, ticaret de yapıyor. Bugün Türkiye'nin Migros Carrefour gibi mağazalarında Kıbrıs Rum Kesimi'nden gelen her türlü ürün, içkiden hellime kadar, bulmak mümkün, ama Kuzey Kıbrıs ile alışveriş edebilmenin yolları bile bulunamamış. Eğer bu yollar bulunabilseydi büyük burjuvazinin tasası mı olurdu? 60 milyon ile ticaretini yapar tatlı karları kapar keyfine bakardı.

Ankara -Denktaş politikalarının uluslararası hukuk açısından içine düşmüş olduğu açmaz o kadar derindir ki "çözumsuzlük çözümdür" lafazanlıkları da artık işe yaramamaya başladı. Sonunda ağlamayan çocuğa meme yok misali ticaret erbabımız ağlamaya başladı.

Görünen o ki biraz geç kaldılar! Ya tezgahı toplayıp başka mahalleye (ülkeye) gidecekler, ya da süratle iflasa sürüklenecekler. Nitekim şartlarda yaygın bir şekilde olan da budur.

Kuzey Kıbrıs'a emperyalist güçlerin ve onların temsilcileri tarafından uygun görülen görev askeri üs olarak kullanılmaktadır. Bu yüzden bu topraklarda yatırım yapmak sağlıklı değildir. Buralarda kapitalizmin kanunları bile geçmez. Buralarda militarizmin kanunları geçer. Buralarda kimin ne alacağını, kimin ne satacağını bile asker belirler.

Gelecek sayılarda KTTO'nun feryatlarını yorumlamağa devam edeceğiz.

YBH'dan 'GÜÇBİRLİĞİ' çağrısı

KAMUOYUNA AÇIKLAMA

Yurtsever Birlik Hareketi Parti Meclisi, 18 Şubat 2002 tarihinde olağanüstü toplanarak, belirli bir süreden beri bazı sivil toplum örgütleri ve siyasi partilerle sürdürdüğü "iş ve güçbirliği" ile ilgili durumu değerlendirdi ve aşağıdaki açıklamanın kamuoyuna duyurulmasını kararlaştırdı:

"Yurtsever Birlik Hareketi, İş ve Güçbirliği çalışmalarını oybirliği ile karara bağlanan "Yurtseverlerin Güçbirliği Gerçekleşmelidir" 5 No.lu Kurultay Kararı uyarınca sürdürmek durumundadır.

İlgili karara göre, Kurultay, Topluma artık inanmadığı vaatler sunmak yerine, Toplumda var olan tepkiyi örgütlemek, ve bu tepkinin kitlesel örgütlenmesi için "İş ve Güçbirliğine" inandığını; bu örgütleniş de "ülkeye sahip çıkma, ve kendi kendini yönetmek için yetki talep etmek" şeklinde ortaya koymakta, başarı şansını da örgütlenmenin kitleselleşmesine bağlamaktadır.

Yurtsever Birlik Hareketi, iş ve güçbirliği çağrısı yaparken asgari müşterek olarak, Kıbrısta federal bir andlaşma ve AB üyeliğini savunma, statükoyu reddeden ve değiştirmeyi amaçlayan, TC nin her

YBH Parti Meclisi, 19 Şubat 2002 tarihinde tüm örgüt ve partileri iş ve güçbirliğine çağıran bir kamuoyu açıklaması yaptı.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK, YBH Parti Meclisi'ni bu girişiminden dolayı kutlar ve tüm halk örgütlerini bu yönde pratik adım atmaya çağırır.

YBH'nın 'Kamuoyuna Açıklama'sını aynen yayınlıyoruz.

türlü müdahalelerine karşı çıkan, barıştan yana olmayı belirleyip, bu asgari müşterekleri "Kıbrısta federal bir andlaşma ve AB üyeliği ile Kıbrıs Türk Toplumunun varlığını savunma ve TC nin müdahalelerine ve ilhaka karşı çıkma" temelinde özetlemiştir.

Yurtsever Birlik Hareketi, PYK nın demokratik kitle örgütleri ve bazı siyasi partilerle bu güne kadar, yukarıda belirlenen çerçevede sürdürdüğü çalışmaları değerlendirmiş, ve bundan sonraki çalışmaların aşağıda belirlenen çerçevede sürdürülmesini kararlaştırmıştır.

Yurtsever Birlik Hareketi, Kıbrıs Türk Toplumunun içine sürüklendiği yokoluş sürecini durdurmak ve giderek ortadan kaldırılması için mücadelenin gündemimizdeki en acil görev olduğuna inanır ve bu yönde anlaşabildiği siyasi parti, sendika, demokratik kitle

örgütleriyle birlikte veya tek tek aşağıda belirlenen temel hedeflerin tümünde veya herhangi biri üzerinde iş ve güçbirliği yapar:

-Kıbrıs sorununa, BM insiyatifinde ve BM çatısı altında oluşan parametreler uyarınca iki toplumlu, iki bölge, siyasi eşitlik temelinde bir andlaşma ve AB üyeliği için çalışmak,

-Kıbrıs sorununda başlatılan görüşme sürecinin aralıksız sürdürülmesini desteklemek, denetlemek ve görüşme sürecine katkı koymak için çalışmak, (federal anayasa, federal seçim ve benzeri yasa çalışması yapmak ve muhtemel bir andlaşmada iki toplumun kaynaşmasına engel teşkil edecek kısıtlamaların minimuma indirilmesi için çalışma yapmak ve bunların görüşme masasına ulaşmasını sağlamak gibi)

-Görüşme sürecini sonuç alıcı kılmak

için, Güney Kıbrısta andlaşma yanlısı güçlerle başlatılan çalışmaları sürdürmek, bu konuda

Türkiye, Yunanistan ve diğer uluslararası kuruluşların katkı ve desteğini sağlamak için çalışmak,

-İki toplumlu temasların artırılması ve karşılıklı yarara dayalı işbirliği olanaklarının başlatılması (ticaret yapılması, sağlık hizmetlerinden yararlanılması, çalışma imkanlarının sağlanması, turizm, çevre gibi) için çalışmak,

-Rejimin baskı, tehdit ve toplumu terörize etme yönündeki saldırılarına karşı çıkmak ve rejimi rahatsız ve aynı zamanda hem içte hem dışta teşhir edecek çalışmalar yapmak.

(Toplumun demokratikleşmesi ve sivilleşmesi, hukukun üstünlüğünün egemen kılınması, temel insan hak ve özgürlüklerinden eksiksiz yararlanılması gibi konularda yasal çalışma yapmak gibi)

-Toplumun varlık ve kimliğini yoketmeye yönelik, demografik yapının değiştirilmesini reddetmek, bu yönde verilen tüm yurttaşlıkların yeniden incelenmesi, ülkeye kontrolsüz girişlerin yeniden düzenlenmesi için çalışma yapmak."

**YURTSEVER BİRLİK
HAREKETİ
BASIN BÜROSU**

KSG'nin YBH Parti Meclisi'ne yanıtı:

İş ve güçbirliği tercihlerden biri değil, tarihsel bir zorunluluktur!

25 Şubat 2002
YURTSEVER BİRLİK
HAREKETİ
PARTİ MECLİSİ'NE;

İş ve güçbirliği tercihlerden biri değil, tarihsel bir zorunluluktur!

Partinizin 18 Şubat 2002 tarihli "Kamuoyuna Açıklama" başlıklı çağrınızı olumlu, yerinde, sorumluluk içeren ve gerekli bir çağrı olarak algılıyoruz.

Statükonun ve statükoyu ayakta tutmaya çalışan güçlerin saldırılarına karşı, kitlelerin örgütlenmesi ve kendi taleplerine dönük mücadele azmi kazanması için bu iş ve güç birliği kaçınılmazdır.

Yaklaşık 2 yıl önce, büyük bir cesaret ve karallıkla yola çıkan Bu Memleket Bizim Platform'u, tıpkı sizin de

vurguladığınız gibi "ülkeye sahip çıkma ve kendi kendini yönetmek için yetki talep etmek" yönünde bir araya gelmişti. Gelinek noktada halkımızın ve ülkemizin 18 temmuzlardaki BMBP ruhu ve dinamizmine ihtiyacı olduğu yadsınamaz bir gerçekliktir.

Biz, Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK olarak, ülkemize sahip çıkma, kendi kendimizi yönetme talebimiz ve barış arzularımız temelinde her türlü işbirliğine hazırız. Rejimin baskı, tehdit ve halkı terörize etme yönündeki saldırılarına karşı çıkmak ve halkımızın savunma gücünü sağlayıp özgüvenini kazandırmak ana hedefimiz olmalıdır. "Bu Memeleketi Bizim yaparsak, Bu Memeleketi Biz Yöneteceksek" bu iradeyi ortaya koyan ve koymak arzusunda olan tüm güçlerle iyi niyetle birlik aranmalıdır.

Bizler, halkımıza karşı

sorumluluklarımız gereği bu birlikte yer almaya ve var gücümüzle katkı koymaya hazırız.

Birarada olmamızı gerektiren "halkımızın iradesine sahip çıkma ve rejimin faşizan saldırılarına karşı ortak direniş gösterme" ortak anlayışımız dışında bir dizi konuda farklılıklarımızın olduğu bir gerçektir. Bu farklılıklar gizlenmeden, üstü örtülmeden ortaya konabilmelidir.

Bizler bir dizi farklılığa rağmen partinizle yukarıda vurgulanan temelde iş ve güçbirliği yapmaya hazırız.

Bu nedenle;

1. Bu arzu ve düşüncelerimizi hayata geçirmek için karşılıklı olarak yetkilendireceğimiz kişilerden oluşacak bir 'Güçbirliği için Koordinasyon Kurulu'nun acilen oluşturulmasında büyük yarar görüyoruz.

2. 'Güçbirliği için Koordinasyon Kurulu'nu oluşturmak; diğer katılması muhtemel örgütlerin katılımını sağlamak için yapılması gerekli çalışmaları görüşmek için yetkilendireceğiniz üyelerinizle 1 Mart Cuma akşamı, saat 19:00'da EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ binasında (veya partinizin belirleyeceği yer ve zamanda) görüşmeye hazır olduğumuzu bildiririz.

**YAŞASIN
YURTSEVERLERİN İŞ VE
GÜÇ İRLİĞİ!
BU MEMLEKET
BİZİMDİR,
BİZ YÖNETECEĞİZ!**

**Kıbrıs'ta Sosyalist
GERÇEK (a)
Mehmet Süleymanoğlu**

Kıbrıs'ta
 **Sosyalist
GERÇEK**

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin10-Türkiye

Dizilip basıldığı yer:
Afrika Yayıncılık
Ltd. tesisleri

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@kkctc.net
web: www.st-cyprus.co.uk